

Från: [REDACTED]
Till: Berglund Kristina, Regionkansliet Nämndsadministration
Ärende: Från en medborgare/patient/klient som vill förmedla sin bakgrund
Datum: den 18 november 2022 19:27:46

Skickades från E-post för Windows

Sorgset

En barndom som försvann

När jag var cirka sju år gammal kom en ny period att göra entré i min vardag och min mamma hade skaffat sig en ny man. Från och med det ögonblicket var mamma inte längre ensamstående. Min mamma var nyförälskad i en helt främmande man som hon inte känt länge. Han fick ta nästan hela hennes uppmärksamhet medan vi barn fick leva utan hennes uppsikt. Det innebar bland annat att vi fick vara ute sent på kvällarna samt att vi fick se på skräckfilmer som vi blev rädda av. Det var fri barnuppfostran som gällde genom hela vårt liv.

Under åren som följde i mammas förhållande så utbildade hon sig till undersköterska och tog jobbet på en vuxen-psykiatrisk klinik som psykiatri-skötare. Hon var inte längre lika beroende av mormors och morfars generositet utan kunde med sin och min styvfars lön istället ägna sig åt maten och semestrar. Vi barn började få komma ut på lite mer semester när de var tillsammans. Varje sommar åkte vi till en Camping i Småland där vi också träffade våra morföräldrar ibland.

Under åren som gick hann vi också skaffa oss två hundar, en stor och en jätte liten. Mamma blev också gravid. Men i vårt hem hann väggarna vittna om fler tråkiga och roliga händelser som inträffade. Det hände sig en tidig sommarmorgon när jag var nio år att solen sipprade in genom alla fönsterrutor, men utan att belysa något som var av vikt. När sommarnatten trädde in i huset blev skuggorna av ett lampsken i mitt sovrum vittne till att jag som barn föll offer för min onyktra styvfars, som med tafsiga fingrar började vidröra mitt könsorgan och känna på mina barn-bröst, när mamma var på jobbet. Händelsen kom att upprepa sig men på olika ställen i mitt föräldrahem och hans tafs såg olika ut, ibland var det sexuella kladdet grövre.

Jag tog mitt mod och berättade för min mamma om det som hade inträffat när jag var elva år, en dag efter skolan när mamma satt vid köksbordet och bläddrade i en tidning som hette Damernas Värld. Hon var i fjärde månaden. Jag fick veta det dagen efter.

Mamma ordnat så att jag fick låsa in mig med en termos choklad på rummet när hon skulle jobba. Inlåsningsen höll på i en vecka under de nätter som hon var i tjänst. Sedan förstod hon att det inte var en smart idé, därför fick jag gå hem till min morbror och sova istället. Under de här veckorna hade hon hunnit kontakta en barnpsykiatriker som jag fick träffa. Psykiatrikern ville skriva in min på barnpsyk.

Inläggning och utskrivning från BUP

Min tillvaro hemma blev avbruten med en inläggning inom barnpsykiatri. Färden dit skedde med hjälp av min mamma. Hon hade ordnat så att min styvfars skjutsade dit oss, även om han bar skulden till min inläggning. Min mormor och morfar hölls kort om vad som hade hänt och det blev ett glapp mellan mig och mina morföräldrar. De hade bara fått

höra min mammas version. Från och med nu försämrades min kontakt till mina morföräldrar.

Resan till BUP tog en timme. När vi var framme på sjukhusområdet minns jag inte om mamma och min styvfar kysstes farväl, det kan ha varit så. Mamma skulle vara inlagd med mig under min första tid där. Hon skulle kanske komma att sakna honom under den tiden. Vi klev ur bilen och stod nu framför en gul byggnad, på skyltar stod det BUP. Vi ringde på dörren och ställde oss utanför entrén. Personalen kom och öppnade och när jag och mamma klivit in i farstun till kliniken låste sjukhuspersonal dörren inifrån, så att vi inte kunde komma ut. När vi tog ett kliv inåt stod personal-kåren där till vänster om matsalen. Personal-kåren bestod av åtta barnpsykiatri-skötare, de hälsade oss välkomna och de presenterade sig. Jag var rädd för dem och kände ingen tillit.

Men efter ett par dagar njöt jag av uppmärksamheten som jag fick av personalen. Jag fick stå i centrum för mina ohälsosamma tankar. Hemligheter fanns på min insida och någonting viktigt jag ville signalera. Tyvärr fick jag aldrig bli sedd med intresse under de stunder som jag inte visade mig vara ledsen. Efter en tid på avdelningen så förstod jag patient-spelet: det att jag var tvungen att visa mig olycklig rakt igenom hela tiden, för att kunna få behålla uppmärksamheten. Jag fick inte vara en gnutta "glad" för då fick jag inte bli observerad och sedd för det barnet jag var. Jag var därför tvungen att inte visa den glädje som jag ändå stundtals kände i rädsla att förlora den uppmärksamheten, som jag hade fått och som jag trivdes med. Hemma fick jag ingen uppmärksamhet av min mamma. Att få uppmärksamhet på avdelningen var något stort. Jag visste dock inte hur jag skulle hantera att få bli sedd och hade ännu inte lärt mig att bli att väcka uppmärksamheten på rätt sätt.

Under veckorna på avdelningen hade jag kontakt med psykolog och kurator, de samarbetade med polisen inför ett kommande polisförhör. Det utfördes av två manliga poliser. Den ene polismannen var aktiv i förhöret och ställde frågor medan den andre polismannen hade tjänst över kameran. På den tiden så var kunskapen om barnförhör av sämre kvalitet och upplevdes av mig som mycket besvärligt. Det förhöret kändes kämpigt och svårt. Jag upplevde att det var svårt att delta i förhöret, att det var knepigt att tala med en polisman som var man, också att jag blev inspelad med kamera. Jag tycker inte att förhöret sträckte sig till min nivå. Eftersom jag hade blivit sexuellt utnyttjad av en vuxen man borde jag istället fått förhöras och mötas av kvinnliga poliser. Mitt förtroende för vuxna män var ju skadat och skulle kunna ha påverkat vad som framkom under polisförhöret. Polisförhöret varade i cirka fyrtiofem minuter.

Tiden gick och en dag blev det tal om utskrivning. Inför den utskrivningen hade alla vuxna samlats. Mamma var där samt psykologen och kuratorn. Jag minns ej om någon socialsekreterare fanns med på mötet eller om de endast på avstånd hade underrättats om min existens. Däremot vet jag att även min styvfar fanns med i samtalet för att be om ursäkt, för det som han hade gjort mot mig sexuellt. Det kändes underligt och förnedrande att behöva ha honom med i utskrivnings samtalet.

Alla vuxna kom överens om att mamma och jag skulle ta bussen hem. Överenskommelsen var att min styvfar inte skulle få bo hemma under de kommande två månaderna, till att börja med. I efterhand kan jag tycka att han borde ha fått besöksförbud i flera år. När vi tog adjö från avdelningen skrev de vuxna ett osynligt kontrakt för hur min tillvaro skulle se ut efter min tid inom barnpsykiatri, det gjordes upp med heder, men när mamma och jag hade lämnat byggnaden bakom oss, mötte min styvfar upp mamma och mig vid ett köpcentrum, trots förbudet. Han och mamma hade kommit överens om detta före mötet och vi åkte aldrig med bussen som det var sagt. Hon spelade ett spel inför psykiatri-personalen och bröt löftet, utan samvete.

Flykten som ledde till en polisinsats

Jag satte mig ofrivilligt i baksätet till bilen. Under bilresan var jag besviken, ledsen, upprörd, arg och jag bad en bön – till djävulen. Jag ville att vi skulle krocka med bilen så att vi tre skulle dö men det hände aldrig, därför försökte jag stänga ute deras prat under hela bilresan. Jag satt försjunken i olika tankar och var förlorad i mig själv som elvaåring, resan kändes oändlig. När vi kom hem låste jag in mig på mitt rum. Jag vägrade gå på toaletten och kissade istället i min papperskorg som fylldes under kvällen. Kisset hällde jag ut genom fönsterrutan innan jag hade funderat ut hur jag skulle rymma hemifrån. Jag tänkte att om jag rymde så skulle min mamma att sakna mig, längta efter mig och förstå mig. Jag såg i mitt inre att jag skulle vara på rymmen i ett halvår för att sedan saknas av min mamma som skulle gråta efter mig. När jag kände mig säker på min plan klädde jag på mig dubbla kläder. Jag hoppade ut genom fönstret och drog iväg.

Samhället var litet så jag fick vara försiktig med att visa mig i byn om jag inte ville att någon skulle se att jag hade rymt. Jag gick i ett mörkt kvarter för att sedan söka mig utåt mot samhällets utkant, bort till en riksväg, den omgav vår by. Jag vandrade i flera mil men jag mötte inte så många bilar trots att jag gick i flera timmar. Jag gick cirka tre mil. Om jag såg ljuset av billysen från trafikanter i mörkret dök jag ner som en pilfink bort från vägkanten. Om ingen bil syntes smög jag fram igen som en leopard men det blev till sist för jobbigt för mig att gömma mig varje gång jag fick se en bilist, vilket är en förklaring till att jag hittades på riksvägen klockan halv två på natten av en polispatrull.

En polisbil hade stannat på den mörka vägen och två polismän klev ut ur sin tjänstebil. En utav de två slängde sig nästan över mig och tryckte in mig i polisbilens baksäte, med lätt polisvåld. Det kändes som om att jag blev inkastad i baksätet och blev behandlad som en farlig kriminell. Mina glasögon blev lite sneda av polismannens arbete. Jag ombads att sätta mig i baksätet på polisbilen. Polismannen satte sig jämte mig under bilfärden medan den andre körde oss till polisstationen.

När vi kom fram till polisstationen tog de mig till ett förhörssrum där jag fick sitta på en bänk. Mitt emot mig satt en utav polismännen vid sitt skrivbord. De ville pressa mig på vem jag var och bläddrade synligt i sin telefonkatalog och undrade vem jag var och vad mina föräldrar hette. På den tiden kanske de inte hade så mycket datateknik till sin hjälp – i alla fall inte vad de visade inför mig och kanske var det därför deras arbete till en början trögare än hur polisers förhörs arbeten går till idag. Jag ville inte säga vem jag var och när jag satt där på bänken var jag ledsen över hur mamma hade behandlat mig, men det jag saknade styrkan att våga uttrycka. Det kändes inte heller bra att glasögonen var sneda men för att verka oberörd började jag spela tuff genom att knuckla ihop mina glasögon ännu mer, för att sedan slänga dem i papperskorgen. Under tiden av våran jargong pågick tog polismännen reda på vad jag hette...

Rymningarna upprepade sig varje vecka. Jag fastnade för det beteendet eftersom mina rymningar gav mig den uppmärksamheten, som jag inte fick från min mamma. Jag var för det mesta ute i naturen när jag var på rymmen. Ibland blev jag hittad av polis men vissa gånger tog jag mig hem själv. Mamma brydde sig inte om mig som jag önskade och hon ville inte avbryta sin kärleksrelation till min styvfar, men kunde tänka sig att han och jag skulle få turas om att bo i vårt hem. När han var hemma fick jag åka till en kontaktfamilj vilket mamma och socialtjänsten hade kommit överens om. Mestadels skulle jag bo hemma medan min styvfar skulle bo i en annan lägenhet, men vid varje veckoslut var jag tvungen att lämna min tillvaro för att lämna plats åt min styvfar.

Under denna tidsperiod gick jag ännu i skolan sporadiskt. Jag hade börjat skolka och

hamnat utanför gruppen av klasskamrater. Jag hade ingen att vara med på rasterna. Jag drog mig undan och hade lagt till med ovanan att röka. Om jag umgicks med någon jämnårig var det med klassens två stökigaste pojkar. På rasterna höll vi till uppe på en vind. Där hade de sitt hagelgevär som de försökte skjuta fåglar med, döda som levande. Ibland så skolkade vi även under lektionstimmarna. Efter skoltid så umgicks vi inte. Vi var inte bästisar. När jag inte var i skolan och skolkade var jag oftast ute på vift.

Det var rymningar, skolk, tillvaron hemma och tid hos kontaktfamiljen som var aktuellt i mitt liv. En gång när jag var hos min kontaktfamilj förlängdes min vistelse där med två veckor. Det var ungefär vid den tidpunkten som det upprättades en rättegång gentemot min mammas älskling. Min mamma följde med honom till tingsrätten och stöttade honom under hela processen, medan jag var bortlämnad. Han dömdes bara till villkorlig dom och åttio dagsböter trots brotten rubricerades som sexuella övergrepp. Trots att han var den personen som tog min barndom ifrån mig fortsatte min mamma att krama och kyssa honom, han som hade gjort mig så illa.

Jag kom allt längre ifrån mina bröder och hade tappat kontakten till mina morföräldrar. Jag började leta efter andra sätt att ha kontakt med mina blodsband på. Jag försökte kontakta min pappa men misslyckades eftersom han oftast var berusad av alkohol. Han var alkoholist. Jag kontaktade för första gången min halvsyster och lyckades. Relationen mellan mamma och mig var dock iskall. Hon försökte sätta ner foten för mina rymningar genom att sätta upp tre regler. Första gången jag bröt en regel så innebar det att hon skulle nacka mina fåglar, andra gången att hunden som jag hade fått inte längre skulle få vara min och den tredje gången jag bröt en regel skulle jag slängas ut. Hon försökte alltså hota och skrämma mig till lydnad.

Mina rymningar fortsatte och en dag använde jag tummen för att lifta. Jag hade inspirerats av en bild från tidningsomslaget, från Damernas värld. En fotomodell syntes stå och lifta vid en väg och det var då jag lärde mig hur man skulle lyfta upp tummen inför biltrafik. Jag härmade bilden hemma sedan lämnade jag mitt hem och gjorde jag samma sak ute i verkligheten på landsvägen.

En rymnings färd med tummen gav vemod

Jag stod på riksvägen som ledde till motorvägen som var öde, jag såg hela körbanan på båda sidor med träd som täckte skogs djupet som ledde in till motorvägens vilt-nät. När jag gick där ensam hörde jag ett knak. Ljudet kom inifrån skogen, det var en älg. När jag gick där på den asfalterade vägen bad jag en bön till gud när jag var som mest rädd. Idag när jag liftade hade jag otur.

Jag lyfte upp min tumme för all trafik och en lastbils chaufför stannade till. Jag var tolv år och chauffören omkring trettiofem. Jag klev in i lastbilen och därinne pratade vi om allt möjligt. Vi åkte i flera timmar och jag hörde radion i bakgrunden, hela tiden. Ibland när vi pratade kändes det inte bra eftersom jag tänkte på min mamma. Jag var rädd för mitt öde och kände oro i min själ.

Han stannade till sist vid en last-central där han lastade in choklad, cigaretter. Det var höst och mörkt ute och regnet var på väg eftersom molnen täckte himlen. Under tiden han lastade var radion avstängd och det tyckte jag var skönt men det kändes märkligt att sitta där just då och det var fel att jag skulle behöva sitta i lastbilshytten men nu satt jag där. Trettio, fyrtio minuter senare hade han var han färdig med lasten och vi fortsatte vidare.

Några timmar senare hamnade vi på en stor parkering som var avsedd för lastbilar. I den

lilla lastbilshytten fanns utrymme med en våning säng och jag skulle få sova där uppe, han under. Vi hade lagt oss ned för att sova några timmar. Plötsligt "trillar jag ner" till hans plats. Jag var ett barn som ville testa en vuxen mans gränser, egentligen ville jag inte att han skulle göra mig illa men mannen ville ha sex. I samma stund som det förbjudna håller på att ske vet han med sig att det inte får hända, han säger: "nej, jag kan inte" men konstigt nog kände jag skuld. Jag var inte van vid att få sätta mina egna gränser, varken gentemot mina känslor eller i relation till andra. Det var därför jag sa: "du får".

Han tappade bort plikten att hålla sig i skinnet och genomförde ett tvetydigt samlag med mig. Det gjorde ont och det kändes både läskigt och obehagligt att ha en vuxen man över mig. Min första sexuella kontakt utanför mitt hem var inte genom ungdomskärlek, det var med en äldre man och det fick mig att gå sönder inombords. Det sved i slidan. Det värkte i min själ men ärligt talat, så tror jag även han led psykiskt av att ha ett sexmissbruk med mig eftersom han visste att jag var ett barn som led.

Vi somnade och vaknade. Under morgontimmarna satt jag som en tung sten i sätet bredvid honom. Jag kände att det lilla ljuset som jag hade inom mig hade slocknat och att bördan var stor. Jag hade blivit förstörd psykiskt av en vuxen-aktivitet, jag var ett barn som inte var mogen av att ha sex med en man. Livet hade klöst min själ med en klo.

Tiden i lastbilshytten passerade och under tiden hade ångesten börjat mattas av. Trots den föregående stundens lidande betedde jag mig på ett liknande sätt som min mamma behandlade min styvfar på, detta genom att krama, pussa och säga: jag älskar dig. I samband med detta gav lastbilschauffören mig femtio kronor, ett cigarettpaket och choklad. Jag hade tagit efter mammas beteende. Jag pussade mannen på pannan och sa: "jag älskar dig". Jag hade anammat fel värderingar från min mamma, framförallt att inte vara rädd om mig och akta mig för snuskiga män.

Efter denna rymning blev jag utslängd hemifrån och på grund av detta destruktiva beteende blev jag placerad på ett behandlingshem, men jag kan istället tycka att det var min mamma som hade brist på empati. Meningen var att placeringen skulle ge mig mer trygghet och en bättre vardag men vistelsen där gav mig istället motsatt effekt.

"Borta bra men hemma bäst"

Behandlingshemmet fanns en bit utanför Göteborg och hade sin verksamhet på en gård i olika hus. Det fanns fem hus på den gården och det första var ett större hus och fungerade som gårdens centrum – det var i det huset vi fick äta lunch och middag. Från det huset hämtades också frukost, mellanmål, kvälls-fika till alla villor. Det andra huset var till för killar medan det tredje och fjärde huset var avsett för tjejer. I det sista huset bodde det både killar och tjejer i. Namnen på dessa villor minns jag inte men det enda jag vet är att den villan som jag bodde i kallades för den gula, villan. Behandlingshemmet tog emot killar och tjejer mellan tolv år och uppåt. Jag var den näst yngsta. När jag flyttade till min villa hade jag en förhoppning om att få ett bättre liv. Då var jag tretton år.

Jag hade tilldelats två kontaktpersoner som hade huvudansvaret över min vistelse. Det jobbade fler personal där, en man i trettiofem års åldern kom att bli min favorit-personal. Det var en person som själv kom ifrån en trasig bakgrund. Han visste hur det kändes att vara ett ensamt barn. När jag bodde där såg han mig som ett barn. Trots att jag var stor till växten som trettonåring såg han att jag var ett barn som skrek efter min barndom. Han lyfte upp mig i luften precis så som pappor brukar göra med barn. Jag hade aldrig haft någon pappa som hade gjort så med mig, men jag vet att jag hade längtat efter det många gånger. Jag såg snabbt en fadersgestalt i honom som person, men det var en sanning som

han skakade av sig. Han var kontaktperson åt andra klienter. Jag fick nöja mig med mina egna kontaktpersoner och betrakta min låtsats pappa på avstånd.

Under min första tid på behandlingshemmet umgicks jag med alla möjliga som bodde där och var öppen för att bo där. Jag träffade en del andra tjejer och killar som också bodde där. Efter några veckors tid fick jag tyvärr vara med om att en kille, ungdoms klient hade lurat mig till att lägga mig ner i sängen. Det hände i samband med att vi sedan en tid hade varit ytligt bekanta och hade utbytt lite musikstil. Han hade tagit med sig cd skivor och hälsade på mig i mitt rum. Vi pratade och skulle lyssna på lätt hårdrock när han närmade sig mig. Jag såg honom som en kamrat medan han såg mig som ett sexobjekt. Jag hade svårt för att värja mig när han blev närgången och mitt självförsvar var klent. Jag kände mig tvingad att klä av mig mina kläder och han utförde en sexuell handling utan att jag delaktig. Det jag minns är att jag i min ensamhet grimaserade åt värken från hans kuk. Han var sjutton år men hans könsorgan kändes nästan lika stort som lastbilschaufförens.

Jag kunde inte vara tyst om vad som hade hänt och berättade för min kontaktperson om händelsen. I samband med det hade han reagerat med ilska och stod därför en dag och viftade med en kniv i ett litet köksfönster till den gula villan där jag bodde. Han skrek aggressivt, gormade och var röd ansiktet av ilska. När detta hände svalde jag ögonblicket och mina hjärtslag hade nästan stannat, kändes det som. Parallellt flydde jag med min kontaktperson från behandlingshemmet i en bil, utan att jag förstod att det var det som vi gjorde.

Jag hade ännu en gång hamnat i en sexuell situation som gav mig ett lidande. Jag kände mig inte glad i att vara placerad på behandlingshemmet och valde att fortsätta rymma. Det enda positiva med den placeringen var att jag kom i kontakt med en samtals-terapeut som jobbade med incest-drabbade barn. Det var det bästa med den vistelsen. Jag gick till henne två gånger varje vecka och jag prioriterade terapin även om jag ibland rymde dag som natt.

Jag ville inte vara still när jag bodde där och var vilsen i mig själv. Jag befann mig i en situation där jag fick välja mellan två onda ting: antingen att få leva otryggt i en tillvaro med den sjuttonåriga grabben som fick mig att dra ner trosorna - eller att vistas ute på vägarna. Ohälsan växte inom mig och jag hade under en längre period upplevt det som att världen hade tagit min identitet ifrån mig, att andra ägde mig medan jag hade förlorat mig själv och inte ägde någon – inte ens mig själv, att jag var en person som inte hade äganderätten till min egen kropp. Jag mådde riktigt illa psykiskt och anser att min mammas nonchalans var en del av orsaken som skapade mitt mående och mina tankar.

Utsatthet som ledde till passivitet

Jag var ännu en gång på rymmen och hade tagit mig bort ifrån behandlingshemmet. Jag hade passerat stan och lyckats ta mig till motorvägen som gick förbi Borås. Jag stod mitt i mörkret där det fanns en slags rondell i en korsning med en grupperad talldunge. Någonstans där blev jag som trettonåring upplöskad av en manlig bilist som körde in oss till Borås.

Det var mörkt ute och inte ens stjärnorna log. I bilen satt jag med en man som inte hade svenska som sitt modersmål. Han stannade till vid en vägkrog och bjöd mig på en äggmacka, det var snällt. När vi hade käkat färdigt var mannen redo att skjutsa mig motorvägen. Jag var på väg mot Eskilstuna men före han skulle lämna av mig vid utfarten ville han bara åka förbi sitt jobb och hämta viktiga papper. Han åkte med bilen till sitt kontor och på samma husvåning fanns det en bilparkering. Jag tror att platsen som vi fanns på tillhörde ett fikarum som var avsett för vaktmästare.

När vi stod utanför dörren till hans fikarum följde jag med honom in i en lokal där det fanns ett bord, en träbänk, ett litet kök där man kunde koka kaffe eller värma sin mat. Där fanns även en beige eller ljusgrå soffa. Jag satt vid bordet på träbänken när han bjöd på kaffe och frågade om det var gott. Jag hade hunnit bli en sjuårig gammal kaffe-drickare.

Plötsligt ställde han sig bakom mig och tog ett fräckt tag om mina tonårs bröst. Mannen borde förstått att jag inte var fullvuxen eftersom jag inte hade utvecklade tonårs bröst. Jag kände mig äckligt uppträngd i ett hörn. Jag visste inte hur jag skulle reagera och vågade inte heller säga ifrån, jag kände mig tvingad att finnas där och kunde inte ens med att fly, även om jag inte ville vara kvar. När jag inte kunde försvara mig spelade jag medvetlös. Jag vet att han såg igenom det men vilket jag för stunden hade svårt för att förstå.

Han släpade mig, en sextioett kilos tung tonårsflicka från bordet till soffan. På så sätt visade jag inget intresse för någon sexuell aktivitet. Han såg mig som ett lätt byte och det gjorde han nog från första stund. Han tog beslag på min kropp medan jag fick uppleva att han tog min själ och krossade den, med en sexuell aktivitet. Mannen var omkring fyrtiotvå år. Han hade tagit av mig mina kläderna, dragit ner sina egna byxor och lagt sig över mig. Han började flåsa i mitt öra, slicka bort mitt öronvax och körde in sin kuk som han med sin vuxna kraft pressade in och ut genom min trettonåriga gamla slida. Före han fick sperma anfall från sin kuk drog han ut sin penis och kladdade ner mig med sin sperma och kletade ut på min mage. Han slickade mig också på min mage och på mitt underliv, men jag minns inte i vilket ögonblick det hände men att jag kände mig våldtagen i mitt förstånd.

Beröringen som han utförde kändes hemsk medan min kroppsupplevelse ställde till med en känslomässig splittring och skapade skam. Min kropp kunde periodvis tycka om en del av hans beröring medan jag psykiskt, mentalt och som person hatade den. När han var färdig med sitt sexmissbruk klev han upp från sin ställning och tog på sig sina byxor. Jag vågade nästan inte blinka, men jag gick ändå upp från soffan in på den toalett som fanns tillgänglig, där fanns det en en trasa som hade använts för toalett-städ och den fick jag torka bort sperman med.

Året på behandlingshemmet förflöt med liknande händelser. Jag hade tappat kontrollen över vad som egentligen innebar trygghet för mig och jag var inte ett dugg rädd om min kropp eller psykiska hälsa. Jag var likgiltig inför faror även om de hade en tendens att stuka mitt ve och krossa mitt väl. Massor av händelser fick mig att känslomässigt kapitulera på det personliga planet. Såret blev djupare inristat i min själ.

Jag minns en grynings morgon när jag stod på en gata som ledde in till staden. En bilist bromsade in och en man i en bil hälsade mig välkommen in. Han frågade vad en sådan ung flicka som jag gör ute och sa omtänksamt att jag faktiskt skulle kunna råka illa ut, att det nog inte var bra för mig att vara ute så sent själv. Jag avslöjade att jag var på rymmen när han utgav sig för att vara omtänksam.

Han bodde i Göteborg och tog upp mig till sin våning. Han bjöd in mig i sitt kök men på ett halvt glas vin och sa inom en kort stund sa han till mig att jag skulle klä av mig kläderna, gå och lägga mig i hans säng och vänta på honom. Jag gjorde som han sa utan att tänka igenom vad jag själv ville. Jag var ett barn som inte hade äganderätten till min kropp och vuxna fick göra som de ville. När han kom in till sitt sovrum intog han en plats i sängen och började han använda mig sexuellt. Jag försökte sova medan han använde min kropp. Jag kände hur min flicka-kropp fick sig en rörelse-knuff för varje gång han körde upp sin kuk i min vagina. Jag hörde hur han stönade över mig. Jag lyckades trots det sova ibland men jag vaknade när han skulle prova en ny ställning. Han höll på så i en evighet.

Bakom min passiva roll fanns ett gråtande barn som ville sparka, slå, skrika på hjälp och

springa där ifrån men jag var hämmad i mitt självförsvar eftersom alltför många vuxna hade tänjt på mina gränser under längre tid. Jag blev inte bemött av vuxna med respekt. Vuxna hade nallat från min förmåga att kunna få signalera mig vara otrygg, rädd eller ledsen. Jag såg till slut inte mina rättigheter att få vara fredad och kände att jag snart inte skulle orka mer.

Under tiden jag bodde på behandlingshemmet hade jag hunnit träffa sex stycken vuxna personer som tänkte på min utsatthet som barn. Jag bodde på hemmet i cirka ett år sedan flyttade jag hem till min kärnfamilj igen under några veckor, men jag mådde för dåligt för att kunna vistas hemma och fick därför komma till ett familjehem. Jag behöll kontakten med en utav tjejkarna från behandlingshemmet.

Ett bra familjehem

Mamman saknade utbildning medan pappan var polis. Familjehems mamman hade en föräldrainsinkt även om jag inte var hennes barn. Hon ville att jag skulle gå till skolan och att jag skulle lägga mig i tid. Hon var också intresserad av att jag skulle cykla till skolan för att få en bättre hälsa. Hon var engagerad, hade omtanken i sig och saknade ingen ambition. Jag började skolan igen efter flera år av uppbrott i skolan som hade hamnat i skuggan av mina tragedier. I början hade jag svårt för att anpassa mig och kom alltid för sent till skolan. Jag var oengagerad i skolarbetet men när jag var inne på min andra termin blev skolgången bättre för mig.

Jag trivdes i den familjen. Sammanlagt var vi fem barn men det enda som värkte i min sinnes-muskel var att jag inte var deras biologiska barn. Mamman brydde sig mest och även pappan gjorde det, även om han inte var lika bra på att uttala sina omtankar. Jag fick vara en del av deras familj och fick ingå deras vardag, med regler som gjorde att jag blev mer stabil. Jag kände mig mer trygg och mina rymningar minskade i antal, men när jag mådde dåligt psykiskt var jag fixerad vid att vilja använda alkohol eller att berusa mig på andra sätt.

En natt när jag mådde dåligt hade jag en destruktiv drivkraft som drev mig till att rymma ifrån dem. Jag hade inte ruvat på tanken länge och drog iväg på impuls när min börda tyngde ner mig. I mina tankar fokuserade jag bara på knark. Jag smög ut genom huset när alla i familjen sov och blev därför inte påkommen vid dörrhandtaget. Jag hade tagit på mig kläder, skor och försvann ut i natten. Jag hade en oro i min själ och liftade trettio mil ifrån dem, jag hamnade i Halmstad och var på väg till Kristiania i Danmark eftersom jag hade hört att man kunde skaffa droger där.

Jag fick lift av en bilist som hade två passagerare i sin bil och det var en sömnlös bilfärd, men den rann förbi ganska fort. De släppte av mig i Halmstad utanför tågstationen där jag gick till en cafeteria. Jag trodde att det kunde sitta lastbilschaufförer där som jag kunde få skjuts av. Jag förhörde mig om ifall det fanns någon som skulle åka mot Skåne men det fanns ingen lastbilschaufför där som kunde ta emot mig i sin hytt.

Mycket snart dök det upp en man som snabbt visade ett intresse att hjälpa mig. Han tittade på tågtidtabellen åt mig men han sa att det inte skulle komma något tåg på några timmar. Jag fick följa med hem till honom för att fördriva tiden. Han hade en bil som jag fick åka med honom i. Jag förlitade mig helt hans intresse att vilja hjälpa mig men jag saknade omdöme att avgöra hans farlighets grad.

När vi satt i hans bil diskuterade vi droger och han frågade mig om jag hade provat hasch någon gång. Då blev jag intresserad. Jag ljög och sa att jag hade använt hasch förut. Han

svarade generöst att han inte hade något men att jag kunde få Rohypnol av honom om jag ville, istället. Jag svarade utan att tveka ”javisst”. Det var den första gången jag kom i kontakt med ett sådant missbruk. Jag hade ingen aning om vad jag hade gett mig in på och svalde några tabletter som jag fick av honom. Vi passerade en garage med bilen sedan klev vi ut.

Därefter visade han vägen till sin lägenhet. När vi var framme gick vi raka vägen till hans vardagsrum, där vi satte oss ner på hans soffa för att dricka alkohol. Han hade två bruna soffor och en fåtölj i ek som ingick i en soffgrupp, till dem hade han ett uttryckslöst soffbord i samma träform. Rummet var inte särskilt ombonat och var fattigt på värme och gav ett kyligt intryck. På hans bord låg det lite skräp och hans golv var smutsigt. Bokhyllorna som han ägde skrek efter böcker.

Han gick in i sitt kök och hämtade öl som han hällde upp både till mig och sig själv. Han fortsatte att mata mig med tabletter som om att jag var en liten fågelunge som inte kunde äta själv. Jag var passivt försvars inriktad och tog bara emot, svalde många tabletter men utan några större svårigheter. Min ångest var en stark pina inom mig som fick mig till att svälja tabletterna. För övrigt struntade jag i vad som hände mig, vilket många vuxna hade gjort före mig. Som jag hade blivit behandlad hade jag lärt mig att bemöta mig själv.

När jag var omtöcknad av piller ville mannen ha omvänt sex med mig och jag minns tydligt att jag inte ville, men jag har minnesluckor om vad som hände sedan, jag tappade medvetandet under en stund. Jag vet inte om den tiden handlar om timmar, men har senast minnen från ögonblick i hans badkar. Han hade klätt av mig kläderna, rakat min vagina och tryckt på musik som spelade låtar från ett Elvis Presley album i bakgrunden. Han använde mig som en leksak i vattnet och lekte med min existens. Han tryckte ner mitt huvud under vattenytan, höll mitt huvud under vattnet. Han verkade tycka att det var kul. När jag trodde att jag skulle kvävas drog han upp mitt huvud, för sedan dra ner det igen och höll på så flera gånger om. Jag fick jag kallsupar och han skrattade åt mig, högt men han blev också arg och slog sin bandspelare i mitt huvud på mig.

Jag minns inte mer men jag vet att det slutade med att jag var påklädd. Jag har minnesbilder av att han släpade mig i mitt axel-långa hår i samband med att jag skulle hjälpas ut till en taxi. Jag var förvirrad för att klara av att ta mig ut till en taxi själv, men jag lyckades sätta mig i den och också att kliva ur, sedan hamnade jag på en tåg-perrong mot Skåne. När jag fick se en tågonduktör blev jag kontaktsökande. När konduktören frågade vart jag var på väg började jag gråta och skratta samtidigt. Jag var chockad över det som hade hänt men var även påverkad av tabletter som försämrade min verklighetsuppfattning. Konduktören blev misstänksam och förstod att något var fel och ringde efter en ambulans.

När jag kom till sjukhuset var jag medvetlös. När jag hade återfått medvetandet fanns en kvinnlig polis vid min sida. Hon satt bredvid min sjukhussäng på en stol och gjorde det för att jag hade varit aggressiv, när sjukvårdspersonalen skulle hjälpa mig. Jag var förmodligen så omedveten att jag inte kunde skilja på sjukhuspersonalen och på mannen.

När jag hade kryat på mig fick jag komma till en ungdomspsykiatrisk avdelning. Jag mådde jätte dåligt och kände mig mörbultad fysiskt men även uppriven psykiskt. Jag fick fortsätta min vistelse på avdelningen om jag ville men det blev aldrig så, istället kom jag att bli upphämtad och hemkörd till familjehemmet av min familjehems pappa, tyvärr.

När vi kom hem skulle jag återvända till en ny vardag men det var svårt de första dagarna, när min kropp värkte av mannens gärningar. Jag hade en bula på mitt huvud, fläskläpp och en trasigare själ. Jag hade inte bara blivit angripen sexuellt, jag hade också bekanta känslor från brutalitet. När jag hade förstått mina skador brände ångesten vid min själ. Jag gjorde

inte så mycket denna dagen men vilade på familjens vardagsrums soffa. Mamman i familjen kom och satte sig vid soffan och tog min hand, hon strök den med sina händer och tittade in i mina ögon med moderlig empati. Hon var nära till gråt eftersom hon led av att få se hur illa jag många gånger för när jag var på rymmen. Hon hade känslorna som min mamma aldrig hade ägt och sa: "rym aldrig mer igen. Lova mig att du inte gör det". Jag gick senare till mitt rum och målade en teckning, skrev någon dikt. När det var middag satte vi oss alla runt ett köksbord och åt maten i en tystnad som vi alla delade, vi tänkte våra tankar och kände våra känslor som vi alla förstod.

Det tog några månader före jag hittade en bättre balans och fick händelsen på mer distans. En bättre tid började träda in min vardag. Jag hade börjat engagera mig i skolarbetet och cyklade till skolan och kom alltid i tid. Jag började läsa läxor och fick kamrater som var skötsamma. Det verkade gå framåt för mig och familjehemmet ordnade en plats för mig på musikskolan där jag fick lära mig trummor. Jag kunde till sist spela efter trumnotor. Trummusiken blev min nya grej och jag var helt inne på den men saknade ett trumset. Det problemet löste jag genom att låtsas att allt var trummor. Jag övade mig på mina trumnotor med hjälp av allt som fanns både inomhus och utomhus. Under året hos familjen hade jag till sist hamnat på rätt köl.

Under min tid på familjehemmet kom min mamma dit varannan vecka med min socialsekreterare, för att vara "mån" om mitt ve och väl. Så bra som det började gå för mig hade det aldrig tidigare gjort. Jag trivdes med min tillvaro och med trummorna. Jag hade rutiner som jag kunde få må bra. Vid veckosluten åkte jag hem till mamma och mina bröder.

Även om det gick så bra för mig i familjehemmet kom mamma och jag överens om att jag skulle flytta hem, att min styvfar inte skulle få tillträde till vårt hem något mer. Vi hade diskuterat detta under några månader men i sista stund, några veckor innan jag skulle flytta hem sa mamma att min styvfar ska bo hemma på heltid. Hon sa att jag fick välja om jag ville flytta hem, eller stanna kvar i familjehemmet. Det värkte hundra grader i min själ. Jag ville att det skulle vara bra mellan mamma och mig. Jag ville inte inse sanningen att mamma bortprioriterade vår överenskommelse. Jag flyttade hem med dubbla känslor, samma dag som skolavslutningen och levde i en dröm-bubbla om en bättre tid som aldrig infann sig.

Sommaren gick trögt men sedan kom hösten att kliva in på min tids bana. Jag hade nyss fyllt femton år och min styvfar bodde hemma. Det kändes det inte bra att jag skulle behandla min styvfar som om att ingenting hade hänt. Jag var kränkt men kunde inte visa min avsky.

Resan som ledde mig till missbrukets värld

Det var dags för mig att få börja i klass nio och jag såg fram emot det. Jag hade fått smak för studier efter min tid som jag bodde i familjehemmet. I början på terminen försökte jag vara skötsam i skolan men det höll inte länge. Med problem som upptog mitt liv sökte jag mig till de grupper av ungdomar som rökte cigaretter, drack alkohol och skolkade. Mitt destruktiva beteendet som var en drivkraft började driva mig till att bli ännu mer passiv inför min hälsa.

Jag var en utav medlemmarna i rökrutan, många raster var jag där. Det tog några veckor innan vi ungdomar hann bekanta oss. Jag lärde känna en tjej. Den gemensamma nämnaren som hon och jag hade var att båda hade haft kontakt med familjehem och gillade alkohol, men som vi inte kunde hantera. Vi pratade ihop oss angående en fest någon vecka. Vi

besökte varandra och hade bestämt ett datum för festen. Den skulle äga rum på en fredag. Hon skulle inför denna fest fixa alkohol från en langare och hade sökt sig till ett köpcentrum, där fick hon kontakt med en döv person, med psykiska problem. Han hade sina rötter i norr om Peru. Min klasskompis hade känt honom under en kortare tid. När de språkades vid kommunikerade i skrift och avtalade en tid när jag och min klasskompis skulle hämta sprit hemma hos honom.

Jag tog bussen från min hemby till centralstationen där mötte hon upp mig. Vi passerade ett stort bostadsområde. Till slut var vi framme och plingade på hans dörr som var försedd med en lampa. Den blinkade åt honom, liksom sirener från en polisbil, brandbil eller ambulans. Skillnaden var att lampan satt fastmonterad på väggen innanför hans ytterdörr och att den blinkade i en annan färg än i blå. Han måste ha varit uppmärksam på sin ring-lampa eftersom han kom och öppnade åt oss.

Vi blev hänvisade till hans vardagsrum och när vi var därinne började han visa karate. Han hade svart bälte i den sporten och visade ett knäcka-nacken grepp på oss, han ville också ta kort på mig och min klasskamrat med en meter stor vit leksaks nalle. Senare blev vi serverade absolut vodka som vi drack och han började skriva på en lapp att vi var välkomna hem till honom igen om vi ville sova över. När han blev närgången så hade min klasskompis vett att säga att vi skulle dra därifrån. Vettet som jag saknade. Jag hade vid denna tidpunkten fortfarande ett försvagat självförsvar och hängde med som en trasa i skurhinken varje gång jag skulle behandlas smutsigt.

Med hjälp av min klasskamrat sökte vi oss bort från hans lägenhet. Vi tog vodkan och åkte in till stan och berusade oss utanför en stor kyrka där jag däckade i gräset, utanför ett hotell. Hotellpersonalen och polisen tillsammans hade sedan omhändertagit mig, kontaktat min mamma som i sin tur tog hjälp av min styvfar. De körde bil i flera mil sedan bar mig i armar och ben och lade in mig i bilen. När vi kom hem blev jag flyttad till min säng.

Några veckor efter denna fyllan kontaktade jag den döva mannen. Jag gjorde det med stenar i magen, det var stenar som redan hade krossat sönder mina omtankar att ha om mig själv. När jag kontaktade honom tog jag på mig själv en roll som jag egentligen inte passade i eller ville ha. När jag åkte hem till honom skulle jag finnas till för honom oavsett, i alla lägen. Han använde mig i olika situationer till sitt eget sexmissbruk. Det kunde hända både när jag var nykter och full. Jag åkte till den döva mannen under fyra månaders tid, på helger eller skollov. Ett passivt beteendet som mamma var med och stöttade från början som innebar att jag inte skulle reagera alls, det hade nu spritt ut sig i relation till fler män i världen.

När den döva mannen och jag träffades drack vi alkohol. Jag var beroende av alkoholmissbrukets inverkan på mitt känsloliv, det som jag inte orkade bära. När jag var hos honom fick jag sprit men samtidigt ingick det att min kropp skulle användas. Jag var van vid att användas sexuellt och det hade nästan blivit rutin, en rutin som jag egentligen inte gillade.

Vid ett tillfälle när vi satt i hans soffa och kommunikerade med papper och penna, drack vi vodka. Han blev närgången men jag kunde inte hantera känslan av att vara den personen, som upplevde mig vara fångad och uppträngd i ett hörn, av någon som spelade mina känslor ett spratt. Han skulle genomföra en sexuell aktivitet denna stund, en tid mitt under ljusa dagen. När han hade placerat sig närmare min plats och börjat ta på mig blundade jag och lät min kropp bli tung som sten, krossad av hans närhet med mina tårar föll inuti mig. Jag ville inte finnas där och spelade medvetlös igen, liksom vad jag hade gjort i Borås.

Ännu en gång blev jag släpad men från soffan till en filt på golvet. Han placerade min kropp på filten och kände sig lika fri som mannen i Borås. Han tog på mig och genomförde

ett sexmissbruk. När jag låg där på filten med den döva personen över mig mindes jag andra sexuella händelser. Jag såg in i min backspegel och mitt liv som hade passerat under alla dessa år. Mina ögon lyste av sorg med tårar och en verklighet som rispade ett större djup i min själ och tanke. Efter den kniviga känslan från hans penis började han ta på min kropp med sina händer, han smekte mina lår och svepte förbi min vagina och fotade mig naken tillsammans med sin vita stora nallebjörn.

Sista gången jag var hemma hos den döva mannen hade jag fått nog av sexuell aktivitet. Jag orkade verkligen inte med mer. Jag ringde till familjehems mamman och berättade att jag var hemma hos honom. Jag lämnade platsen men jag minns inte hur. Jag bara vet att jag hamnade på polisstationen en kväll när familjehems pappan jobbade där. Polisen kontaktade socialjouren som ringde min mamma när hon var på jobbet, men hon blev mest störd och irriterad istället för orolig. Hon tyckte att jag skämde ut henne men med utan moderlig empati visade hon sina taggar utåt och skämde ut sig, själv.

Socialjouren hade skjutsat hem mig och på morgonen när mamma hade kommit hem från jobbet frös hon ute mig, med sin tystnad. Det var ingen tystnad som hon och jag delade vänskapligt, den var hennes vapen för att stänga ute mig. Hon sa inte ett ord till mig när jag mådde så dåligt och jag skakade av ångest. Hon smällde i köksskåp och luckor och brukade göra så när hon var arg, men utan att säga något eller fråga hur jag det var fatt.

Det var ofta mamma som såg sig som offret i situationen och ville ge mig all skuld för sitt lidande. Allt var mitt fel och det var bara jag som var dum enligt henne, men felet fanns hos henne som mamma. Mina handlingar var en reaktion på hur hon förhöll sig till mig som dotter och min övriga livssituation. Det gick tre, fyra dagar utan att vi hade en dialog sedan stod jag inte ut en dag till och bestämde mig för att rymma på riktigt, fly från hennes kyla.

Flykten som ledde till mer missbruk

När hon sov snodde jag pengar från henne och tog tåget till Göteborg. Jag hälsade på en tjej-bekant som jag hade umgåtts lite med under tiden på behandlingshemmet. Hon var fortfarande placerad där men bodde i en satellit-bostad inne i stan. Jag stannade hos henne i två veckor och det var sköna veckor utan mamma psykopat. Tjejen som jag var hos berättade att hon jobbade som fotomodell ibland men jag vet att hon också var förtidspensionerad. Under tiden som jag bodde hos henne skötte vi inte våran kost och käkade bara hembakta bullar. Vi brukade prata med varann men kunde också lyssna på techno eller läsa böcker. Det var skönt att jag kunde bryta tystnaden. Det var trevligt att läsa böcker.

När jag var deppig en kväll erbjöd tjejen amfetamin. Hon sa att jag skulle bli glad på det och beskrev det som att man med amfetamin kunde få en känsla av att kunna flyga på molnen. Med förhoppningar om en bättre stämning provade jag drogen, men jag kände aldrig denna glädje som hon beskrev att man kunde känna. Jag blev istället mer lugn. Med mitt lugn gick jag ut till olika caféer och drack vatten där jag satt med en penna och olika skriv block. Jag hade ingen inkomst så jag hade inte råd att fika.

Innan jag gick ut till caféerna följande kväll sa min tjej-bekanta att jag skulle ta med mig en kniv. Hennes kniv som hon olagligt förvarade i sin byrålåda. Hon talade om för mig att jag kunde behöva den om någon ville göra mig illa. Jag hade aldrig ens haft tanken att ta med mig en kniv, men jag köpte hennes idé och tog med mig kniven. Kniven följde senare med mina steg varje dag efter detta ögonblicket.

Efter ett café besök sökte jag upp min samtals terapeut i hennes hem. Jag pratade med henne om mamma och om saker som hade hänt, att jag var på rymmen och inte hade några pengar. Jag fick hundra kronor av henne som jag skulle köpa mat för, samtidigt gav hon mig rådet att ringa upp socialtjänsten. Hon var omtänksam, men bakom mitt hjälpsökande fanns det också ett behov av att luras, antingen med avsikt eller med inflytande av impuls.

Jag gick med pengarna till Järntorget istället och frågade ett par skumma typer om de hade något något hasch att sälja och jag lyckades skaffa mig hasch vid första försöket. Jag hade aldrig förut använt hasch som jag då nästan ansåg liknade barkbit till färgen. Jag visste ingenting om hur man skulle använda hasch och använde hela biten i en hem-rullad cigarett. När jag kom hem till min tjej-bekanta skrattade hon åt det.

Hon hade fyra kompisar som var på besök. En utav dem var utbildad dansare och de andra bara var flummiga eller arbetslösa. Alla lekte tuffa när de skulle visa hur jag skulle göra för att använda haschet. De brände på hasch-biten, som de sa också innehöll kamel-bajs. De brände flera gånger om, sedan smulade de sönder haschet till och gryniga delar och använde hasch-gruset i en hem-rullad cigarett utan filter. Nu rökte jag hasch för första gången men fick panik och ångest av berusningen. Mitt hjärta rusade fort och jag var helt rädd för att bli galen. Jag mådde ännu mer mentalt dåligt av hasch. Det bästa med berusningen var när ruset började klinga av och försvinna från mitt psyke.

Dagen efter jag testat haschet ringde jag till min socialsekreterare. Jag lovade att komma hem igen om socialen hjälpte mig till ett jourhem och de lovade mig det. Jag orkade inte med en kyliga mor något mer när jag hade så stora bördor att bära. Jag åkte tåget tillbaka, sökte upp min socialsekreterare och fick sitta en hel eftermiddag på socialkontoret där han ringde till olika ställen utan att få napp. Jag ville verkligen inte hem. Socialen försökte få in mig på en barnpsykiatrisk avdelning med rådfrågning från min mammas psykolog, men han nekade mig en rekommendation till inläggning. Psykologen tyckte inte att det behövdes och socialen skjutsade hem mig även fast jag inte ville eller orkade, trots att de hade lovat mig en problemlösning.

När jag kom hem hade min mamma rest bort men morfar fanns med i verklighetsbilden, var bitter och när han mötte upp oss utanför ingången till vårt hem sa han att jag har gjort mamma så illa och att hon därför hon var bortrest. När socialen klivit ur vårt hem gjorde min morfar en rundvandring med mig i mitt sovrum och pekade på alla nallar som jag hade fått av min mamma och han sa: "ser du inte hur mycket hon älskar dig. Hon har köpt såhär många nallar, och din säng och allt..."

Jag somnade med en klump i magen den kvällen och ville inte leva längre, jag ville ta mitt liv. Morgonen därefter beslöt jag mig för att åka till Göteborg för att söka upp Järntorget igen. Där ville jag skaffa narkotika som jag ville begå självmord med. Jag tänkte aldrig mer komma hem igen.

Flykten som ledde till en mardröm

Jag försvann hemifrån som ett spöke och en tickande bomb ut genom våran grind. Vi bodde i en herrgård som hade en stor trädgård både på framsidan och baksidan. Där växte det massor av äpple, päron, körsbär och allt möjligt. Till vårt hus ledde en grusgång som började i en korsning och där stod en stor ladugård på högersida som stod placerad mittemot vårt hus. På somrarna gick det kossor där. Jag fick bara uppleva någon termin i detta huset och det var hemskt. Jag stod vid ladugården när jag tog adjö och det var vinter.

Jag gick förbi en busshållplats och försvann nerför en backe som ledde från vår by. Jag gick till en tågstation där ingen fanns och det var jag som fick vända på tågets stoppskylt. När jag hade klivit in i tåget placerade jag mig där det fanns minst folk. Jag kände att jag var arg, besviken och så ledsen på hela livet och var nära till gråten, men jag höll emot. Efter en stund var jag framme. Jag passerade hela centrum sedan kom jag till ett område med massor av hus som stod där prydligt och hälsade med sina skorstens näsor, medan jag var kaotisk och inte ville hälsa alls.

Jag var framme nu och jag stod utanför socialkontoret. Jag ringde på dörren och där mötte min socialsekreterare upp mig. Jag pratade med honom på hans kontor. Jag var tung av sorg. Han hade varit min socialsekreterare under flera år och erbjöd mig ingen hjälp, men stod samtidigt maktlös inför min rymning. Han kunde inte göra något eftersom jag saknade LVU. Det enda han kunde göra var att fråga: "vad tänker du göra åt din livssituation?" Det jag gjorde var att svara. Jag sa: "jag skulle dra jävligt långt bort."

Jag lämnade området och gick samma väg tillbaks till tågstationen. Det fanns flera personer där så jag slapp därför vända på tågets stoppskylt. Jag klev på och tjuvåkade på tåget. Jag hade en luva på mig som jag gömde mig under. På mitt kroppsspråk kunde man se att jag var en person som var ensam, olycklig och ledsen. När jag var inne i tåget passerade jag olika hytter och frågade om folk cigaretter. Jag var en daglig rökare utan att äga pengar. När jag kom till första klass mötte jag två äldre herrar som kände varandra ytligt, men de var ändå kamrater. Den ene hette Harald, den andra hette Peter och de båda var omkring sextiofyra år gamla. Jag var fortfarande femton år.

Jag blev bjuden på cigaretter och kanske på någon macka. En utav herrarna sa att jag skulle gå in på toaletten och gömma mig, lagom innan en biljettkonduktör kom fram. Under resan satt jag och klämde mig mot fönstret. Jag ville försvinna ut genom fönsterrutan. Jag gömde hela mitt ansikte under min luva. Harald frågade: "är du på rymmen?" Jag svarade, "ja". Ganska snabbt tyckte jag att Harald verkade vara en snäll mansperson. Jag tänkte spontant och enkelt att han säkert skulle ha varit en bra pappa. Han pratade trevligt, vänligt och sa att han kunde hjälpa mig att kontakta socialjouren. Jag sökte trygghet hos en främling.

Under resans gång reagerade jag inte så mycket på männen. Denna gången var det helt annorlunda mot alla andra gånger. Jag tänkte att herr-personen Harald säkert var en person som jag kunde lita på. Han hade sagt att han skulle hjälpa mig och jag trodde på det. Jag såg ett guld-hjärta i hans själ, han kunde varit min pappa. Innan vi bestämde att jag skulle följa med honom hem frågade han mig om jag ville följa med honom först eller den andra mannen Peter. Detta minne har jag först i vuxen ålder reflekterat över och anser att de hade pratat med varandra om att dela upp min vistelse mellan de två och hade en baktanke.

När Harald och jag hade klivit av tåget nämnde jag för honom att det fanns risk för att vi skulle möta polisen, då tyckte han att jag skulle gå med en tidning under armen för att se avkopplad, ut ifall vi skulle möta dem. Vi gick vidare till en korvkiosk med lång kö. Jag vet inte om han bjöd mig på en korv eller bara sig själv. Vi gick några gånger under marken sedan stod vi på perrongen som var en tågväg och ledde till hans hemort. Resan tog cirka tjugo, trettio minuter. Han sa under denna resan att vi kunde kaka något gott hemma hos honom, att vi skulle kontakta socialjouren under morgondagen. Det var vinter ute och kallt. Nu hade tåget stannat och vi gick ut på hans hem-perrong.

Vi gick förbi ett centrum som gapade efter personer, det var inte så mycket folk ute denna eftermiddag, till och med så var den enda kiosken som fanns där öde. Det var nästan bara han och jag som fanns ute samt några snöflingor. På promenadvägen låg snön räfflad, det snöade och marken var vit. Vi gick som suddiga figurer i snön när jag lade märke till att han haltade. Jag frågade spontant varför och han svarade att han hade ryggskott. Jag vet

inte om jag erbjöd honom hjälp att bära sina resväskor. Det tog sin tid att gå hem till honom även om hans lägenhet var en stenkast från oss. Sedan var vi framme.

När han öppnade sin dörr fick jag se en stor posthög som låg på hans dörrmatta. Det tyder på att det var ett tag sedan han hade varit hemma. När vi klivit över hans posthög och tagit av oss ytterkläderna sa han att jag måste vara tyst om det skulle ringa, att jag inte fick svara i telefon. Den gamle mannen Haralds bostad hade två rum och kök. Han visade in mig till sitt vardagsrum där han hade en soffgrupp och en bar. Han visade upp sina tavlor som han var stolt över. Istället för att bjuda mig mat började han plocka fram alkohol och frågade om jag ville ha. Jag var inte så glad i att alkoholen kom in i bilden. I samma stund frågade jag om han hade ett block som jag kunde få skriva i. Jag hade stora behov av att få uttrycka mig och när jag var hemma hos honom lade jag mitt liv i hans händer. Han tänkte min sista gnista av hopp och räddade mig från ett självmord.

Jag fick papper och block. Medan jag satt på en utav sofforna i hans vardagsrum och skrev gick han in till sitt sovrum, där startade han att vila på sin säng. Han ropade på mig och sa att jag fick komma in till honom, om jag ville. Jag tyckte det var okej att gå dit och satte mig ner på kanten av hans säng. Jag satt där och grät. Han sa inte ett knyst i början medan min ensamma själ fick ta klivet ut från min egen kropp och vandra runt jorden ett par varv. Jag undrade vad jag skulle göra. Jag kände mig både sviken, besviken och lurad att sitta där jag satt. Mina tårar var plågsamma droppar som inför mannen var osynliga, en man som jag trodde allmänt bara ville mig väl, för att han en främling hade ett gott hjärta.

Efter en stund avbröt han tystnaden genom att säga att jag fick få vila på hans arm, om jag ville. Att han ville mig väl och inte skulle göra mig illa. Jag började tro på hans godhet igen, barnsligt naiv som jag var. Jag lät mitt huvud få vila på hans arm. Jag hade ett barns behov av närhet och att få känna trygghet, att få bli bekräftad och älskad. I samma andetag tog han sin hand för att snudda vid mitt bröst. Jag började känna mig övergiven av alla vuxna människors moral och var dubbelt besviken, med all rätt. Jag hade inte räknat med att behöva var en hora, nu.

Men efter en stund hade min vilja halkat efter och bytt skepnad. Från att inte vilja vara med om sex med en vuxen person, skulle jag nu istället ställa upp som han hora. Situationen manipulerade mig till att börja göra något som jag inte ville. Jag hade börjat klä av mig kläderna och det snuskiga hade börjat. Jag tänkte vara hans hora. Jag sa: "lägg dig på ryggen och blunda, så kommer jag snart." Jag tänkte rida på honom fast det tog emot men när jag fick se hur han låg i sängen, hörde hur han skrattade och fick se hur hans ben sprattlade glatt i väntan på mig, då slutade jag att klä av mig kläderna. Jag klarade inte av uppdraget som hans hora. Det tog emot och hela jag kände mig utsatt. Jag skämdes och min ilska hann i kapp mig. Det kändes samtidigt smutsigt och hemskt. Under några snabba sekunder plockade jag fram min kniv.

Alla känslor som jag varit tvungen att svälja under alla föregående år kom upp till ytan. Kränkningar, hat, vrede och sorg passerade igenom mitt nervcentrum som en blix. Att andra män hade gjort mig illa fick bägaren att rinna över. Jag högg honom vid trakten av hans nedre del av hans mage, en gång. Samtidigt tänkte jag elakt: "jag vill mörda dig" men den tanken var mer en reaktion på att han klev över min utsatthet och ville ha mig till sin hora, trots att han hade lovat mig hjälp och sagt att han inte ville mig illa. Jag ville skada honom men jag ville inte att han skulle avlida.

Efter knivhugget reagerade jag på vad jag hade gjort och på mannens reaktion. Jag blev medveten om vad jag hade gjort och blev rädd men ännu mer rädd när han reste sig upp och sa: "detta känns jävligt ont." Jag kände mig obekväm och otrygg, därför hotade jag honom med kniven och svarade: "du jävlar stannar där". Under tiden försvann jag ut

genom hans ytterdörr sedan uppsökte närmsta portuppgång i ett par trosor, strumpor och en t-tröja under vinterkvällen.

Jag knackade dörr och bad grannar att ringa larmnumret men när jag kontaktat den första grannen stängdes dörren framför min näsa, kvickt och förmodligen för att jag hade en kniv i handen. Jag fortsatte knocka dörr och till sist blev jag insläppt av en kvinna några våningar längre upp. Jag tror att hon släppte in mig för att jag inte längre hade kniven synlig. Jag hade med mig den hem till henne men gömde den bakom ryggen.

Jag fick komma in till henne. Jag fick sitta i hennes vardagsrum på hennes soffa. Jag gömde kniven under en soffdyna för jag ville inte att hon skulle bli rädd för mig. Jag grät och var bekymrad. Hon undrade över hur det var fatt. En kvart senare kom det två poliser in i bilden och de ville veta vad som hade hänt. Då grät jag och var rödgråten medan de pratade med mig snällt. De förstod att jag var olycklig. Poliserna var medmänskliga och ville trösta mig med förhoppningen att allt skulle bli bra.

Under tiden som vi pratade blev jag röksugen. Jag fick inte gå någonstans själv. Så jag fick sällskap med polisen på kvinnans balkong. Först då fick jag se att det skedde saker utanför och såg en mängd av polisbilar, ambulanser och brandkårsbilar. Jag fick en märklig känsla av allvar. Jag fick panik och försökte hoppa från balkongen, för att dö, men drogs ner av polisen.

Vi gick in i kvinnans lägenhet igen, då plockade jag fram kniven under dynan och gav den till polisen. Parallellt fick jag låna kläder av kvinnan, byxor och ett par skor. Jag följde med polisen i en polisbil och förstod inte vad som hade hänt eller så ville jag inte förstå.

Häktad och fängslad

Jag kom till ett häkte eftersom Harald hade förblött. På häktet fick jag vara med om en undersökning av en kvinnlig läkare. Hon hade på sig plasthandskar som hon skulle undersöka min vagina med, jag tror det var för att undersöka om jag hade stoppat upp knark i den. Hon undersökte också mina bröst och undersökningen var hemsk, den kändes också obehaglig.

Därefter fick jag träffa en förhørsledare som jag ville prata med och säga vad som hade hänt till. Jag var chockad både till själen och i mitt beteende. Jag försökte berätta vad jag kände och vad som hade hänt när jag använde kniven, det att jag inte ville vara en hora åt en sextiofyra år gammal man, men förhørsledaren ville påstå att jag hade begått ett mord. När han slängde denna anklagelse i ansiktet på mig blev jag upprörd, ledsen, besviken och arg.

När jag inte ville erkänna mord upplevde jag att förhørsledaren blev grinigt fräck i sin utstrålning. Han gjorde ett gris tecken åt mig, med sin näsa när jag försökte berätta det som hade hänt. När jag inte ville erkänna fick han ett framförande som gjorde mig rädd för att få en snyting. Timmarna med den grymma förhørsledaren gick. Han var inte den att undersöka om det var jag som hade utsatts för brott.

Förhørsledaren provocerade fram min ilska, genom att inte behandla mig respektfullt i min chock. Han ville vända all sanning till min nackdel och påstod något som inte var sant. Han kanske försökte få mig att skriva på ett papper, ett erkännande. Om minnet inte är taget ur en film slet jag sönder pappret i sista stund.

Jag fick vara på häktet under två dygn. Under den tiden så fick jag byta cell till så kallad

mycket finare cell, med TV men Tv:n hur intressant var den? Mitt liv var ju redan förstört. Jag fick håret rakat och det blev för min del tid för en foto-tagning som skulle ske i olika vinklar. Polisutredarna lät mig få passera olika rum eller avdelningar där de använde sin bevis-utrusning, bland annat fick jag sitta i en stol som var fastmonterad på ett roterande golv som rörde sig i en cirkel liksom bilden av en åk-stol på ett karusell-golv som passerade i olika vinklar förbi ett kamera-fönster. Jag kände mig liten, ledsen, svag, klen, övergiven, ensam men trots detta hade jag både handfängsel och benfängsel. Jag undrar hur samhället kunde bedöma mig som barn, en tonårsflicka att vara så farlig. Det kändes både smutsigt och orättvist, men det är klart att jag i efterhand förstår att det är en läskig känsla att sitta mittemot en person som har dödat någon, att det var därför som jag blev behandlad så.

En dag var det vandring från häktet till rättsförhandlings salen. Jag hade varit häktad i två dygn och häkteskläder på mig. Jag var också vid det tillfället försedd med hand och fotboja. Jag hade svårt för att hänga med häktespersonalens takt och höll på att snubbla när de sa: "rör på påkarna". Jag var tvungen att hänga fast vid tempot – och jag klarade av det men jag minns denna vandring som en kylig kränkning, nästan som en våldshandling, åtminstone ett maktmissbruk.

När vi satt inne i rättssalen yrkade åklagaren på att jag skulle stanna kvar i häktet, medan domaren lyssnade på socialtjänstens förslag. Både socialtjänst och familjehems mamman var närvarande. De hade åkt många mil för att få delta i häktes förhandlingen. Socialen hade föreslagit att jag skulle åka till ett utredningshem, ett låst paragraf tolv-hem, typ som en ungdomsanstalt. Jag fick efter en kort stund komma ut ur rättssalen och slapp vara fängslad. På vägen till bilen skyddade mamman mig med täckt jacka över huvudet mot eventuella journalister, utan att jag fattade varför. Men min gärning hade felaktigt visats på första sidan i landets tidningar. När vi åkte mot anstalten låg jag i bilens baksäte och kände ett stort psykiskt lidande.

Anstalt första anhalt

Byggnaden såg ut som en liten förskola i rödbrunt tegel. Runt omkring fanns det andra byggnader i samma stil. Platsen låg i en lantligare miljö. Där stod skogen och viskade i bakgrunden med granar täckta av ett täcke med snö. Utanför stod det också några tallar som hälsade nyfiket. Det var ett helt vitt landskap utanför, en grå förmiddag i början av februari. Det fanns olika ingångar till byggnaden. Vi plingade på en dörr vid intaget. Ut kom en gråhårig föreståndare i sextio års åldern och öppnade dörren. Vi visades in genom en hall, där jag fick ta av mig skorna, medan de andra fick behålla kläderna på. Jag bar fortfarande samma kläder som jag fått låna av Haralds granne. Mina egna kläder tillhörde utredningen. Föreståndaren låste dörren efter oss. Han öppnade en dörr till som ledde till en låst avdelning.

Jag hade fått komma in i värmen. Min socialsekreterare och familjehems mamman följde omhändertagande med in, och vi visades till rökrummet. Där satt jag med henne och smakade länge och fundersamt på cigaretten. Socialsekreteraren stod i dörröppningen. När det kom in två andra intagna i rökrummet och vi rökt färdigt så gick vi, och hon sökte personal med blicken, frågade vart mitt rum fanns. Då blev vi visade dit. Därinne gav hon mig en lång kram. Vi tog efter en stund ett långsamt farväl. Hon lämnade byggnaden med min socialsekreterare. Jag var ensam kvar på mitt rum med en övergiven säng och ett skrivbord, en stol och en garderob. Hela inredningen var fastskruvad och lamporna som fanns i rummet var skyddade av ett slags hölje. Två personal kom in och presenterade sig som mina kontakt-personer. Snart gick även de. Jag som fick vara ensam på mitt rum fick nu gå fritt på avdelningen som jag ville, det som jag inte kunde när jag satt inlåst i ett litet

rum på häktet. Nu var jag fri att röra mig på en avdelning med utsikt genom trygga fönster med pansarglas.

Jag gick ut och in i mitt rum. Jag undersökte avdelningen. Den första gången passerade jag matsalen och ett utrymme för en hängande tv på väggen med olika fåtöljer som stod placerade runt om. Rummet ledde i en öppen planlösning förbi rökrummet till dörr med en annan korridor. Där hade de intagna killarna sina rum. Sammanlagt var vi tio stycken intagna på samma avdelning, fem killar och fem tjejer. Dörren utanför killarnas korridor välkomnades av allutrymmet till en lika öppen planlösning som hörde samman med matsalen. Där fanns en golv-stående tv och en stol som vi fick sitta på och spela tv-spel. Det fanns bara Tetris och Super Mario Bros spel att spela. Till vänster om tv:n fanns en gång som ledde till en stor hall med ett populärt biljardbord, en mindre besökt verkstad och ett använt musikrum som vi fick tillträde till vissa tider på dygnet.

Dagen kröp sakta framåt, det var dags för middag. Jag var känslig för min hunger, även när jag mådde dåligt psykiskt hade jag matlust. Jag kände att jag behövde mat och tyckte att varje tugga var god. Jag åt i tystnad. Världen var lätt att tugga men den var svårare att leva. De andra åt fort men jag åt sakta. Jag var sist vid matbordet när jag fick höra att de andra ungdomarna ironiskt tackade staten för maten när de lämnade matbordet. Jag satt kvar vid matbordet med en personal men när jag lämnade matbordet sa jag bara, tack.

Jag sökte upp personalen och frågade om jag får måla en teckning. De hämtade vattenfärger, ett glas med vatten, pensel och papper inne i förrådet som fanns vid verkstaden. Jag gick in på mitt rum och satte mig vid skrivbordet och var ganska tagen. Jag tittade en stund ut genom fönstret och såg hur snön föll ner hemlighetsfullt och jag försökte uttrycka mina känslor i bild. Jag tänkte tillbaka på allt möjligt som hänt och tankarna snurrade i mitt känsloliv och i mitt huvud. Efter några penseldrag svämmade jag över av förtvivlan och slängde plötsligt och uppgivet pensel glaset med vatten i på golvet. Glaset gick i tu. Vilsna delar låg där. Två personal kom inrusande och undrade vad som hänt. När de kom in i rummet grät jag för alla problem kändes så tunga. Glaset med glassplittret togs snart bort med sopkvast och vattnet torkades upp med svabb. Personalen stannade tills ovärdet i min själ hade bedarrat.

Det var fredag och film-kvällen gjorde snart entré. Alla ungdomar satt stumma framför tv:n och tittade fångslat på två långa filmer på raken. Jag började kolla men när det var en våldsfilm tänkte jag på Harald. Så jag klev upp från min sittplats och frågade personalen om ett block och penna. Med min upptagna själ som var som ett gäng stridande soldater gick jag till musikrummet och lyssnade på musik. Jag satte mig på en annorlunda sittplats och mina tankar fick ett utrymme. Kvällen förflöt med mina bokstäver.

Polisförhören

Dagar kom och gick tills den dagen som jag fick träffa min förhørsledare, men det var inte samma som jag hade på häktet utan det var en person som arbetade med att förhöra ungdomar. Han var mycket snällare än den första, nästan till och med trevlig även om han förhörde mig. Mina kontaktpersoner fanns med när jag förhördes. Förhören tog omkring en timme per gång. De upprepades flera gånger per vecka i cirka tre veckor och det var svåra frågor som ställdes. Förhørsledaren ville egentligen ha enkla svar som bara svarade på hans frågor men jag ville berätta allt, även att jag hade klivit över Haralds posthög. Det var svårt för mig att kunna förmedla min verklighet genom förhöret. Det var inte lätt att förmedla hur jag känt mig manipulerad till att nästan ha sex med Harald. Den delen av sanningen kom aldrig fram, för ett sådant berättande krävde många tårar och bördor som skulle fått mitt inre att helt kapitulera. Så jag berättade bara det enklaste.

Under samma period träffade jag även en psykolog inne på avdelningen. Jag deltog i en

utredning som var en del av en liten sinnesundersökning där jag gjorde olika personlighetstest. Jag tyckte utredningen var mer givande än jobbig, för äntligen fick jag något annorlunda att göra, men delvis tyckte jag även att psykologen var snäll. Jag fick även röntga min hjärna på sjukhus, det skulle komplettera utredningen. Parallellt blev jag även observerad av personalen på avdelningen, som skrev anteckningar. Då fick jag närhet till vuxna trygga individer som jag inte fått så mycket av genom åren, förutom från familjehems mamman.

Utöver sinnesundersökningen fick jag delta i arbetsdagar som rann förbi även om tiden gick långsamt. Jag fick hjälpa till att städa avdelningen två gånger per vecka, pyssla i verkstan med färger, papper samt virka och så småningom tvätta bilar i ett garage som tillhörde en annan byggnad men också hjälpa till hos trädgårdsmästaren. Det hände också att jag fick pausa tillvaron med hyfsat långa promenader i skogen med sällskap av två personal. Jag minns speciellt en dag i vinterkylan efter klädombyte i hallen. När vi kommit ut från byggnaden och tallarna stod och tittade vilset på mig och undrande om vilket håll vi skulle gå gick vi raka vägen mot skogslandskapet. Snön låg över skogs granarna och vi såg spår i snön efter en hare. Jag njöt av kalla friska vindar i en vintersol. Vi var ute en timma. Under veckorna som gått hade jag bekantat mig med personalen. Så när vi var på promenad gick vi i djupa samtalet. Allvaret hängde ofta över mig.

När förhören var färdiga och sinnesundersökningen var gjord väntade jag på en rättegång. Jag behövde bara vänta i en och en halv månad. Jag blev dömd för grov misshandel och vållande till annans död och blev placerad på ett behandlingshem.

Fri att gå ut men låst i mig själv

Jag tyckte det kändes läskigt att inte vara inlåst längre. Jag hade vant mig vid att vara kontrollerad och att inte kunna gå ut. Behandlingshemmet jag hade kommit till fanns på en herrgård med tre byggnader. Den första byggnaden var kärn-byggnaden, den som man fick flytta in i först som nyinflyttad. Den andra var en utslussnings byggnad, den fick man flytta till sist. I det tredje huset så fanns det en gäst lägenhet för besökande föräldrar, men även ett kontor för en ekonomiassistent som skötte om personal löner och inkomster, samt utdelningen av månadspeng till oss klienter som bodde där. Efter en tid blev jag van vid att kunna gå ut och in genom och ytterdörren själv och blev trygg med det. Tillslut kunde jag ta en ensam promenad.

Behandlingshemmet tog endast emot tonåringar som alltid blev utskrivna senast vid tjugooett års ålder. Jag blev utskriven när jag var 19 år. När jag bodde där fick jag två kontaktpersoner och en samtals terapeut. De tog inte hänsyn till personkemi. Jag fick gå i terapisamtal under tre år, två gånger varje vecka med en terapeut som jag egentligen inte kände att jag hade någon bra personkemi med, men eftersom jag var dömd att gå i terapisamtal så tog jag samtalen ändå på största allvar. Jag hade en utav två kontaktpersoner som jag inte gillade. Jag lärde mig dock till sist att prata med dem båda men inte särskilt ofta om något som var viktigt för mig. Jag saknade tillit.

Under vardagarna hade vi ett veckoschema. Det handlade om att vi under två dagar per vecka skulle ha motion, vilket jag bara deltog på i början och när vi åkte gokart, två dagar städning som jag alltid deltog på och en dag utflykt, som jag mer sällan än ofta följde med på. Resten av tiden gick till gruppterapi en gång per vecka som jag också oftast hoppade över, individualterapi vilka ägde rum två gånger per vecka, som jag alltid gick till. Varje höst åkte vi och fjäll-vandrade. Under varje vårtermin åkte vi till Åre på skidsemester och på somrarna brukade vi göra sommar-resor. De resorna var oftast jobbiga eftersom det innebar mycket socialt. På den tiden hade jag utvecklat en form av social fobi och jag var

en person som behövde mycket lugn och ro omkring mig för att kunna må bättre, vilket jag sällan fick när jag var deltagare i gruppen. Oftast spelades hög musik och många gånger kunde det vara låg nivå på pratet bland ungdomarna. Det fanns en viss struktur att följa på behandlingshemmet men oftast så var det en frihet under ett eget ansvar.

De flesta ungdomarna som bodde där gick också gå i familjeterapi och kontaktmännen var huvudansvariga för den samtalsterapin. Även om jag fick gå i familjesamtal blev min inre klagan inte upplöst i familjesamtalen, min röst blev bortprioriterad genom min mamma som stod i centrum för alla samtalen. Hon grät och det var jag som fick bära skulden för hennes mående. Min livshistoria fick aldrig belysas. En bubbla av ensamhet värkte i mina sår. Min mamma reste trettio mil tåg för att beklaga sig varannan vecka i över två år. Mina kontaktpersoner tog min mammas sympati och talade gott om henne. Socialförvaltningen hade inte brytt sig tillräckligt om att förmedla min historia till behandlingshemmet, eller så var behandlingshemmet mer intresserade av att skaffa sig en egen uppfattning om problemen och var för självgoa i sin tro att kunna hjälpa ungdomar från problem. En utbildning gör mycket men den säger inte allt om en ungdom. Jag försvann in i samma tankar om knark eller alkohol som jag kände den natten när jag rymde från familjehemmet.

Jag lämnades långa dagar och nätter utan att kunna få bli förstodd på ett verkligt sätt. Det jag kan tycka är fel, är när ett för stort ansvar vilar på klienterna att själva få framföra sin bakgrund. Min åsikt gäller både barn, ungdomar och vuxna. Det skulle vara till en stor hjälp för utsatta individer om behandlingsassistenter tog del av de anteckningar som finns nedskrivna i socialtjänstens barnarkiv. Vilket alltså aldrig hände att behandlingsassistenterna gjorde när jag fanns placerad på det hemmet.

Jag försvann bakom klient-jargonger på behandlingshemmet. Konkurrensen om personalens uppmärksamhet var stor mellan de inskrivna. Alla ville synas och höras av de vuxna, men ingen hade förmågan att väcka uppmärksamheten på rätt sätt. Många karvade sig i armarna med rakblad eller slog sitt huvud i väggen. Det för att få uppmärksamhet. Det var ett patient-spel som jag fick betrakta.

När vi ungdomar som vanligt kunde sitta i köket, vid ett bord och spela kort ensamt brukade de flesta av oss ändå kunna dra lite på mungiporna, men så fort det kom en personal in i rummet ändrade många sin kroppshållning och gömde sig bakom en teatermask. Det var samma slags teater som jag använde på barnpsyk vid elva års ålder för att få uppmärksamhet under de dagar när jag trots min mörka bakgrund, ändå var en gnutta mer positiv. Men jag hade lämnat teatern bakom mig.

Tyvärr krävde behandlingsassistenterna ofta att jag skulle ha förmågan att själv be om hjälp när jag behövde deras uppmärksamhet. Jag fick i dåtidens samhälle inte bli sedd för den ungdomen jag var. Till en början fick jag dock mycket uppmärksamhet på det hemmet men det var för att jag hade skurit mig i armarna, eller gjorde något annat som inte var bra för mig, saker som förnedrade mig.

En gång tog jag ett mjölkpaket fullt med mjölk i som jag hade öppnat och hällde ut all mjölk över mig själv inför åsynen av andra klienter medan de fnissade. Jag gjorde så för att jag mådde dåligt eftersom jag tänkte på hur det var och på allt som hade hänt och saknade uttryck för det som jag kände på insidan. Då förnedrade jag mig själv. Det var i början av min tid när jag var ny-inskriven där, men på det behandlingshemmet fick jag lära mig att sluta göra liknande händelser, samt att inte skära mig i armarna. Samtidigt hade jag fortfarande inte lärt mig att väcka uppmärksamhet på rätt sätt. Därför var jag låst i min roll som utsatt. Jag kunde inte uttrycka mig.

Jag trivdes dåligt i början, hade LVU och var tvångs placerad men överklagade mitt LVU till socialnämnden och skrev att jag ville flytta tillbaka till familjehemmet. Jag blev förstas

nekad. Jag kände mig som ett skepp utan segel och min själ var luft. Jag var en ungdom helt och hållet utan vilja. Tillslut blev jag arg på situationen och kunde inte hantera det. Jag hade samtidigt en väldigt tung själ, så i min vrede sa jag sa jag att jag skulle bränna ner stället, om jag inte fick flytta.

I samband med min vrede fick jag efter en tid ett erbjudande att flytta till en utslussnings lägenhet. Då var jag 17 år. Äntligen hade någon tagit mig på allvar. Vid den tidpunkten umgicks jag ofta med en annan tjej, som också var utplacerad i en utslussnings lägenhet. Hon var alkoholist och jag var också glad i alkohol på grund av min ångest. Vi var inget bra umgänge för varandra. Vi drack ofta folköl ihop och jag började dricka i min ensamhet för de pengarna jag fick från behandlingshemmet att köpa mat för. Men det var svårt för mig att få tag i alkohol eftersom jag som underårig var beroende av en langare, eller att butiken såg mellan fingrarna där jag köpte folköl på ICA. Jag hade heller ingen inkomst vid den åldern och hade begränsat med pengar och kunde därför vara extra beroende av andra människors "generositet", men jag kunde i samma andetag vara i händerna på någon som ville utnyttja mig som underårig, sexuellt.

Under min tid som hyresgäst i utslussnings lägenheten var jag ensam och utsatt för min ensamhet, mitt eget missbruk och för andra, män. Det inträffade sexmissbruk i min lägenhet. Jag var tillbaks på ruta noll igen vilket innebar att jag skulle acceptera mig vara sexuellt använd. Det var den första sexuella incidenten som inträffade efter att Harald hade förblött.

Utan förmåga att säga nej kände jag mig tvingad att lyda och att vara till lags. Jag var som en marionettdocka och styrdes av en man som ville ha sex på sina villkor. Jag kände mig som en slav. Jag var det inte men jag fick den känslan när jag saknade förmågan att kunna säga ifrån och visa min gräns. Jag var manipulerad till att stå till tjänst en sexuell handling som jag äcklades av.

Händelsen inträffade efter jag hade besökt tjejen i den andra utslussnings lägenheten. Jag gick till en grillbar som drevs av två Iranier. Där frågade jag om de hade öl att sälja. En utav de två männen som jobbade där sa att de kunde hjälpa mig att fixa öl, men först efter att de hade stängt ner sin restaurang för kvällen. Det dröjde inte länge, typ bara femton minuter. När tiden var inne fixade de öl åt mig på en Q8 station men de hade bara lättöl.

De följde med mig hem. Vid det klockslaget var jag berusad efter dagens alkoholförtäring. Jag vet inte varför männen följde med mig hem men jag tror idag att de hade avsikter med sitt besök. De såg mig som ett lätt byte eftersom jag var omdömeslös som full. Jag var en tonåring som var beroende av alkohol och hade nästan inga mer pengar på fickan.

När de kom hem till mig så frågade den äldre mannen om te. Jag gjorde te men den andra mannen försvann in i mitt sovrum och ville att jag skulle komma dit. Jag som under många år hade varit ett utnyttjat barn och en använd tonårstjej kunde inte förmå mig att bli arg, vara ledsen eller att skrika men jag var inte heller glad.

Jag styrdes av andra, män. Även om många sexuella handlingar inte var ömsesidiga hade jag allt för många gånger blivit tvingad att vara lyhörd inför mäns lustar utan att jag var deras partner. Mannen som fanns i mitt sovrum ombad mig att suga av honom. Jag gjorde det. Sperman sprutade han i min mun och den fick jag svälja. Sedan lämnade de min lägenhet. Då var jag spyfärdig.

Det enda jag kunde göra var att bedöva mitt psyke. Jag riktade all min uppmärksamhet mot berusningsmedel och gömde mig bakom ett missbruk, som stal uppmärksamheten från mina grundproblem och det dröjde inte många dagar förrän jag fick flytta tillbaks till huvudbyggnaden igen. Tiden i utslussnings lägenheten varade bara några månader. Mitt

alkohol-drickande hade blivit känt, men däremot inte händelsen i lägenheten som försvårade min tillvaro på nytt.

Tiden på behandlingshemmet förflöt med sina terapier och veckoschema. Jag hade fått börja med antabus, sedan klivit in i en annan färdriktning. Jag hade också blivit ordinerad psykos-mediciner. Mitt psyke orkade inte med mina känslor och kanske var det därför som jag stundtals försvann in i något som personalen kallade för psykos? När jag började med psykos-medicinen försvann all min ångest, den som egentligen var naturlig att jag kände, min drivkraft dämpades. Med mina avstängda känslor började jag dock byta färd och inriktning för en stund. De sexuella övergreppen fanns inte kvar i min värld i cirka ett år och tre månader.

Tiden före utskrivning

Det sista året som jag var där avslutades min placering med en tid på en praktikplats. Jag skulle fylla 19 år. Den fanns på en utländsk restaurang. Det var med hjälp av min kvinnliga kontaktperson som praktikplatsen kom till och eftersom jag vid denna tiden, trots min brist på tillit, förlitade mig på hennes omdöme, trodde jag att det var en bra praktikplats som jag skulle börja på, men när jag kom till praktik-plasten var jag naiv och möttes snabbt av en fälla.

Det var en utav två praktikanter på restaurangen som klev över mina gränser i samband med att han bjudit hem mig på backgammon efter en arbetsdag. När vi väl var hemma hos honom och precis hade börjat spela backgammon slutade han spela mitt i. Jag trodde att jag kunde lita på honom eftersom det var behandlingshemmet som hade ordnat en trygg praktikplats.

Han tog rodret över min kropp, mina handlingar var som en dockas. Jag saknade ord för att sätta en gräns och jag lydde order, som denna marionettdocka som jag var. Han gav mig ingen muntlig order men däremot tog han tag i mina händer och placerade dem vid mina bröst. Han visade att och hur jag skulle hålla ihop dem, medan han använde sin kuk. Jag kände mig olustig där jag satt och paralyserad. Stämningen i rummet smakade illa. Han hade makten över min kropp och gjorde allt för att kunna använda den.

Han använde sig av mina bröst för att få utlösning. Jag hade lust att gråta. Jag minns inte ställningen men jag fick vara hans sexleksak, utan att jag deltog i någon njutning. Jag kände mig äcklad. Besöket hos honom fick mig att tappa hoppet om en bättre morgondag. Jag gav upp de få ljusa tankarna som jag hade. Destruktivt sex började bli en del av min vardag, igen.

Jag var blåögd varje gång det höll på att hända någonting. Jag hade många erfarenheter av att bli behandlad illa av manliga vuxna personer, men varje gång gick jag in i en fälla. Jag satt som fastklistrad i ett mönster som jag inte kunde bryta. Jag levde i detta mönster och det upprepade sig år efter år. Det krävdes att någon räddade mig ur mönstret för att det skulle upphöra.

Jag hade också ett sexuell möte med den andre praktikanter som hade bjudit hem mig till sig på en fest. Jag frågade behandlingshemmet om jag fick åka dit, det fick jag men när jag väl skulle anlända till huset han bodde i fanns det inga andra gäster där. Han hade lurat mig. Han ville istället ge mig hasch och använda mig sexuellt.

Han genomförde ett sexmissbruk och efter han var färdig med sin handling tog hans äldre kamrat över snusket och jag blev dubbelt kränkt. Sexet bestod av att jag var deras madrass. De fick känna sig bekväma med mig eftersom jag inte bet eller rev dem men i ensamhet kände jag att min vagina blev köttig av penisar och jag hade en svidande, knivig värk inuti mig både i underlivet och i min själ. Jag kunde trots detta inte slå ifrån. Det var därför de njöt av att göra mig illa.

Morgonen därpå åkte jag tillbaks till hemmet med ett större jack i min själ. När dessa händelserna hade inträffat var det hemligt inför personalen. Det var först under en fjällresa som jag berättade om aktiviteterna. Jag mätte mycket dåligt. När vi kom hem från skidsemestern avslutades min tillvaro på restaurangen.

Rehabiliteringshemmet

Jag flyttade till ett rehabiliteringshem när jag fyllt 19 år. Jag bodde där tills jag var 21 år gammal. Det var en form av ett trapphus-boende. Alla som bodde där hade sina egna lägenheter men från dem så utgick man till en bas-lägenhet, där fanns det personal på dagtid och natt. Även på rehabiliteringshemmet var man tilldelad varsin kontaktperson. Det som skiljde behandlingshemmet och rehabiliteringshemmet åt var utbildningen. På behandlingshemmet var de flesta socionomer med vidareutbildning, medan de på rehabiliteringshemmet enbart hade en undersköterska utbildning. Där fanns också missbruket, personer som hade fastnat för drogernas värld. Vart jag än vände mig i världen så verkade drogmissbruket finnas där. Det var svårt att inte fastna för berusningsmedel.

Vid den tidpunkten kom jag mer i kontakt med vuxenpsykiatri. Det fanns en läkare som jobbade på rehabiliteringshemmet. Han var också stations-läkare på en vuxen-psykiatrisk klinik. Han var en mycket sträng person som inte visade många medkänslor. Han sa elaka saker till sina patienter. Mig kallade han för sinnes-sjuk, oavsett hur många händelser jag beskrev att jag hade varit utsatt för. Därefter kom han att utveckla diagnos pratet genom att kalla mig för psykotisk. En gång när jag hade ett leende på läpparna sa han även att jag hade ett fult leende. Det enda han gjorde bra, det var när han skrev en remiss till psykolog åt mig.

Men innan jag hann börja hos en manlig psykolog kom jag att bli påverkad av incident. Ett sexmissbruk som hade återupprepat sig. Det utspelade sig i min lägenhet en kväll i samband med att jag hade besökt en ungdomsgård. Jag var där för att skaffa mig vänner och jag träffade en något äldre ungdom, han var en spekulant på tjejer som hade svårt för att kunna avslöja hans avsikter. Jag satt fast i klistret och hade sedan länge suttit fast i mönstret som var svårt att se igenom.

Jag var en mycket osäker människa och väldigt liten till mitt självförsvar. Jag hade låg självkänsla och insåg aldrig mitt värde. Vart jag än satte min fot blev jag alltid överkörd sexuellt. Snusken drogs som en magnet till just mig. Vid den tiden var jag inte medveten om mitt kroppsspråk och jag hade inte lärt mig att sätta tydliga gränser genom att undvika eller våga säga nej. Spekulanten kom från Irak. Han och jag tog sällskap hem till mig för att dricka te och när vi var hemma hos mig gjorde jag te, men under tiden tog han sig friheten att gå in i mitt sovrum. Han hade placerat sig på min säng och ville att jag skulle komma och sätta mig bredvid honom. Han hade dragit ner sina byxor. Än en gång var jag en person som någon annan kunde styra med sitt sinne. Han manipulerade mig att göra något som jag inte ville genom sitt sätt att vara och att tala. Han tog min hand och förde den till sin penis. Jag blev arg men kunde inte få fram ett ljud. Kände mig besvårad över att behöva runka av honom. Han besökte mig i mitt hem vid flera tillfällen för att få utlopp för sina känslor. Jag var passivt försvars inriktad och mätte dåligt.

Det var först efter att flera möten med den irakiske mannen ägt rum, som jag fick träffa psykologen och som jag verkligen fick hjälp av. Psykologen tydliggjorde mina känslor, fick mig att sätta gränser och bli medveten om min egen utsatthet. Det var därför jag kunde betrakta min utsatthet med andra ögon. Han gav mig tips om hur jag skulle göra för att handskas med min utsatthet, bland annat skulle jag tänka på min kroppshållning. Gå rak i ryggen. När han förtydligade mig så gav han mig även modet att kunna ingripa och säga nej. När jag med mitt mod gick rakryggad signalerade jag inte längre min osäkerhet och blev bemött som om att jag var en självsäker ung kvinna. Det stärkte mig och gjorde mig mer säker på mig själv. Sedan han fick mig att komma till insikt har jag aldrig kommit i närheten av något sexuellt ofredande gentemot mig. Med tiden slutade jag också att dricka öl och att vilja berusa mig med narkotika.

Jag började intressera mig för min framtid och sökte in på Komvux. Jag läste in årskurs sju till nio på grundskolenivå. Jag var dock inte i psykisk kondition. Jag hade min livshistoria i bagaget samtidigt som jag vägrade ta mina psyk-mediciner. Jag blev visserligen mer sårbar utan mediciner men jag höll inte med läkaren om att sjukdom skulle vara problemet. Jag ansåg att det var min historia som var orsaken till mitt lidande. Jag dividerade jämt om psyk-mediciner med min stränga psykiatriker. Ibland ville han ge mig LPT/lagen om psykiatrisk tvångs vård och vårda mig på en psykiatrisk avdelning i samband med att jag vägrade ta mina mediciner. Jag tyckte ofta att medicineringen kändes som en förolämpning när mitt psyke och själ inte dög för min omgivning. Jag anser att jag borde fått mer tillgång på alla mina känslor, även de som upprörde. Konsekvensen av den medicineringen som läkarna ordinerade var att jag blev känslomässigt avtrubbad.

Det enda jag kände utan medicineringen, det var ledsamhet och smärta på grund av allt som hade hänt. Om personalen på rehabiliteringshemmet och läkaren istället hade bemött mig för det som hade hänt mig i mitt liv, hade jag känt mig bättre behandlad. När jag mådde dåligt var jag aldrig rädd för mina känslor eftersom psykologen hade hjälpt mig att uthärda mitt dåliga mående. Mitt mående visade att jag led av hemska händelser medan de istället tog avstånd till mitt mående, istället var det de själva som blev rädda för det. Egentligen mest för sitt eget känsloliv som väcktes i samband med mitt.

Trots min psykiska ohälsa slutförde jag skolan och fick ett grundskolebetyg när jag var 21 år. Även att jag under tiden för inläsningen av kursen inte tog några psyk-mediciner. Jag hade också hunnit flytta ut från trapphus-boendet till en satellit bostad. Psykologsamtalen fortsatte. Mitt LVU hade precis tagit slut och jag behövde inte längre vara styrd under någon annans uppsikt mer. Jag flyttade till en egen lägenhet helt lämnad att ta hand om mitt eget liv. Jag sökte mig in i ensamheten och tyckte att det var bättre att jag var ensam än höll mig till dåliga sällskap.

Jag köpte en gitarr, och lärde mig många ackord men saknade för övrigt spelteknik. Jag lärde mig att handskas med min ensamhet med hjälp av musik, lånade musik-böcker på biblioteket och kunde sitta timtal med gitarr och ackord-böcker. Jag passade på att sjunga också. Efter skolavslutningen sökte jag in på Komvux på nytt och läste körsång i en termin. Jag hade lämnat en trasslig bakgrund bakom mig med hjälp av många år i terapi och med musik. Framtiden såg ljus ut.

En inläggning som ledde till ett mordhot

Tiden gick knaggligt framåt utan medicin och psykiatrikrävde en dag en rekommenderad inläggning när jag var 22 år. Jag hade inget emot det om jag fick prata med polisen. Mitt villkor för att jag skulle skriva in mig på avdelningen genom psykakuten var att de skulle

hjälpa mig att få prata med polisen. Vid det tillfället insåg jag inte mina egna möjligheter att själv kontakta dem. Därför åkte jag in till psykakuten men jag fick aldrig prata med någon polis. När jag var på avdelningen var jag inte hemlig med att jag var arg och besviken för att jag inte fick prata med polisen. Psykiatri-personalen såg min besvikelse och också patienter kunde höra det på avstånd.

Jag fanns på en avdelningen där det sammanlagt fanns cirka tjugotvå anställda personal, de jobbade vid olika tidpunkter eller pass. Vid entrén fanns det utrymme för en port telefon, vid gången som ledde dit fanns det flera andra vägar, de ledde till olika andra avdelningar som hade med andra vårdinrättningar att göra, kliniker som behandlade patienter för problem med öron, näsa, hals. Där fanns också tandläkare och operationssalar. På de här sjukhus stigarna har jag betraktat sjukhuspersonal som har vandrat omkring i sina ärenden som hade med deras klinik att göra. Jag har också kunnat skåda många personer och ansiktsuttryck, patienter som blivit körda i rullstol, men även äldre män och kvinnor med käpp som haft ett leende på läpparna när de var på väg till sin taxi också alldagliga människor som inte har visat en min. Ibland har jag även sett någon person med missbruksproblem som har varit påtänd och någon väktare. På vissa områden fanns det övervakningskameror.

Vid denna tidpunkten var jag inskriven på den avdelning som läkaren från rehabiliteringshemmet hade varit stations-läkare på. Jag var inlåst bland andra patienter och dörren ut från avdelningen var som vanligt låst. Jag hade vistats där under några bra men krokiga månader till och från. Jag kände mig ofta behandlad som en drottning där jag satt med mitt patient-nattduksbord som man kunde fälla ut till ett skrivbord. Stämningen mellan mig och personalen var god. Jag kunde säga vad som helst till läkaren och personalen.

Plötsligt en dag blev jag rädd och ensam och jag kunde inte fly. Jag blev skrämdd av en manlig patient i avdelningens rökrum. Han hotade mig oväntat till livet och sa: "jag kan mörda dig om jag vill". Hans hot upprepade sig dagligen. De skedde dagligen under flera veckors tid. Jag förstod aldrig riktigt orsaken till att de ägde rum men jag tog hans hot på allvar.

Jag kände mig otrygg på avdelningen. Där fanns inga vapenkontroller och ingen som kunde spåra föremål som var gjorda av metall. Denna åtgärd hade endast vidtagits vid den psykiatriska intensivvårds avdelningen, en åtgärd för att säkerheten skulle bli av kvalitet för personalens bästa. Det "säkerhetstänkandet" som jag observerade på min avdelning var att alla dörrar och fönster var försedda med lås. Vi kunde inte öppna våra fönster och hade ingen möjlighet att ta oss ut från avdelningen.

Det kändes som att personalen ville mörda mig genom sin patient när jag var tvingad till att vara där inne fastän jag ville fly. Min vistelse fick mig att se personalen som fiender och den goda stämningen mellan oss försvann. Hotet från patienten var grovt och kändes läskigt men eftersom det skedde på en avdelning så blev farligheten dock begränsad. Men det kunde inte jag se just då. Jag blev istället livrädd när jag fick höra orden: "jag kan mörda dig om jag vill". Det uttalades ofta till mig under en längre tid, flera gånger per dag i flera veckor.

Jag fick aldrig någon ro från avdelningen och det som inträffade där. Jag fick ständigt möta patienter i olika skick medan de anställda kunde gå hem. Jag var jätte arg på personalen som fick gå hem medan jag var bunden till att vara på avdelningen. Det lugnet som jag fick, det var genom några timmars permissioner per dag.

Jag var jätte rädd, misstänksam och under mina första promenader ute i det fria som mordhotad. Jag kände mig tvungen att ta skydd bakom buskar, träd eller genom att gå

bakom andra människor. Jag såg faror som lurade överallt, att jag skulle slås ner med påkar, huggas ner av kniv, bli överkörd av bil, bli skjuten. Att behöva tvinga mig själv till en utgång krävde all min tillit och hela mitt förstånd. När jag klev ut från avdelningen haglade rädslorna innanför mig, men med flera träningar av utgång vann jag mer logik och lärde mig mer trygghet. Jag var alltid lika tvungen att snällt gå tillbaka till avdelningen efter varje permission och kvar lämnades jag på avdelningen att agera min egen livvakt med mitt sinne och kropp som främsta vapen eller sköld.

När jag en dag återigen hade blivit mordhotad inne i rökrummet, liksom vad jag blivit under flera veckors tid kände jag mig så utsatt, trängd i mitt känsloliv att jag tappade kontrollen. Jag bar på en bubbla av ondska som värkte i mina sår. Jag kände panik och ville ut från avdelningen. När jag fick syn på läkaren skrek jag: "jag kan mörda dig". Det var ett avtryck efter orden från ett besök i rökrummet. Det var i ett läge när jag kände mig övergiven psykiatri. När jag kände mig arg och ville försvara mig. Jag kände mig uppretad till att bli rädd genom att vara inlåst, provocerad att skrika något dumt. Mina ord som jag skrek till läkaren använde han i länsrätten för att kunna ge mig LPT. Egentligen borde jag fått skydd istället.

När jag gick omkring där på avdelningen hade jag inte förmågan att säga vad jag kände och var tvungen att vara klädd i lugn eller stål, hela tiden. Detta även fast jag fruktade för mitt liv på olika sätt. Det var för mig inte lätt att tala ut med personalen. Jag hade tappat all min tillit. Jag trodde att alla ville mörda mig. Jag frågade mig om allas mördarteknik och såg en fara i allt. Jag var rädd för att mördas via mat, dryck och mediciner, att huggas ner av besticken, att strypas eller att kvävas till döds både av patienter och personal.

Jag tappade hela mitt bondförnuft i tillit, men ändå klarade jag av situationen genom att inte visa min rädsla. Jag var på min vakt, vad gäller mina egna impulser att vilja slå ifrån och klippa till, kura ihop eller skrika. Jag vägrade att spåra ur i handling och åter få bli dömd för ett brott. Jag hade lärt mig av mitt förflutna. Det var en stor prövning att få stå emot alla mina impulser. Det var viktigt för mig att inte spåra ur i handling. Jag ville inte bli skuld till något mer men hade ett behov av att få försvara mig medan jag bar på en stor otrygghet som jag inte kunde visa. Men under min tid på avdelningen så blottades min sårbarhet inför andra patienter, när personalen inte förstod eller lyssnade. Det kändes inte bra att personalen genom min vistelse synliggjorde mitt känsloliv inför personen som mordhotade mig.

Det var i detta läget som jag började spela personal, detta för vilja vilseleda patienternas uppfattning om vem jag var, som för att skydda mig själv. Detta förvirrade personal i tjänst eftersom jag, när jag härmade personalen och skulle avrapportera en patient, ställde till med oreda och kaos. Psykiatri personalen blev istället irriterade och arga för att jag spelade personal och tog över deras tjänster, utan att vilja se ske skälet till varför jag lekte personal. Att jag fick personalen emot mig ännu mer var inte nyttigt för mitt väl och ve, det att få skäll och gnäll när jag var hotad.

Klimatet var inte bra därinne på psykiavdelningen. Varken inuti mig som person eller i min relation till personalen som jag ofta skällde på och motarbetade utöver att jag lekte deras arbetskamrat. Det innebar att när jag upplevde att någon ur personalgruppen inte matchade min önskan om att vara en god vårdare, det vill säga att de inte var perfekta i sin tjänst. Då speglade jag personal personens beteende högt och fräckt inför andra. Jag skämde ut kollega efter kollega inom samma arbetsgrupp. Jag gjorde de många gånger vansinniga. En del personal blev alldeles röda i ansiktet av ilska eller skam.

Mordhotet som gav ett förvaltarskap

Under tiden som hotet pågick hade jag sagt upp mitt hyreskontrakt och fick stå utan bostad. Jag gjorde mig själv bostadslös samt gav bort alla mina ägodelar till en främmande granne. Min handling var en osund reaktion på mordhotet, jag gjorde ett ologiskt försök till att få komma bort från en otrygg situation. Jag tänkte inte förnuftigt och agerade på impuls. Jag stod utan hem och var bostadslös men fick husrum på sjukhus i ett år. Läkarens reaktion på mitt agerande var att tillsätta en förvaltare som omyndigförklarade mina handlingar, tog över min ekonomi och hela livssituation i 14 år. Jag hade både bra och mycket tykna förvaltare som skulle fatta alla vardags besluten åt mig: hur mycket pengar jag skulle få till mat, kläder. Hur jag skulle få handskas med pengar själv; om jag skulle få handla mina kläder själv eller om jag skulle få göra det i sällskap av någon, om jag skulle få äta pizza ute en gång per månad och om jag skulle få ha en telefon. Förvaltaren betalade alla mina räkningar åt mig och hade kontakt med LSS-handläggare och psykiatri. Förvaltarskapet inleddes tre månader efter jag hade fått en lägenhet igen efter året inom psykiatrin.

Jag bodde nu själv. Efter året på psykavdelningen var jag en förstörd individ. Mordhotet och psykiatrins bemötande av mig hade gjort mig olycklig. När jag skrevs ut till min lägenhet fick jag börja om från ruta noll på alla håll och kanter. Inläggningen hade ju förstört min tillit, mitt sinnestillstånd och hade fått mig att ta klivet från normal-aktivitet. När man går på en avdelning under en längre tid utan sysselsättning blir man aktivitets skadad av det. Jag hade mycket att kämpa med. Jag hamnade i ett gammalt mönster, som jag tidigare tagit till när jag varit olycklig, det var genom att dricka alkohol. Under fyra månader drack jag åtta folköl varje kväll och ringde till en telefonlinje flera timmar varje dag, som var gratis för tjejer, där jag utsatte mig för fara genom att lämna ut mitt telefonnummer. Jag saknade tillit till psykiatrin och hade ingen annanstans att vända mig. Jag hade inga aktiva vänskapsrelationer på den tiden. Jag gick helt anonym i min vardag utan att någon visste vem jag var. Därefter träffade jag min första förvaltare, som fick mig att sluta dricka alkohol och till att vilja utföra motion.

Jag hade börjat promenera väldigt mycket. Jag kunde göra det i flera timmar per dag och hade börjat läsa böcker om powerwalking samt om träningslära. Jag var helt inne på att gå ofta och långt. Jag vägde hundratte kilo men hade som mål att minska trettio kilo och var 24 år gammal. Jag tänkte både på kost och motion. Ibland träffade jag förvaltaren en gång per vecka och jag hade även kontakt med sjuksköterskan på öppenvården för att få mina mediciner - vilka jag inte tog. Återigen blev det stora diskussioner om medicinering. Jag ansåg att mitt mående var normalt att ha efter allt som jag hade gått igenom. Under samma period skrev jag ett personligt brev till ett kommunalråd angående händelsen med Harald. Jag hade behov av att berätta varför jag hade dödat honom, min livssituation runt om. Ungefär som en reaktion på att ha blivit förbisedd så länge av psykiatrin för mina trauman.

Kort därefter blev jag tvångsvårdad men då hände en ny händelse. Det var ett halvår efter min nyvunna entusiasm att begå Power Walking som jag blev inlagd på psykavdelningen. Jag blev hotad igen. Denna gången om att få benen avskurna. Det ledde till att jag blev förstörd psykiskt. Men jag vägrade att låta mig störas i min färd mot en bättre kondition. Viljan var för stark. Därför fortsatte jag att motionera och öva konditionsträning även efter det. Jag ansåg att det räckte med att jag blev knäckt av det första mordhotet och att det hade fått mig att tappa min utveckling ett år. Jag ville inte låta utvecklingen tas ifrån mig igen, men jag tappade tilliten och även till min snälla förvaltare och började se honom som en fiende. Jag ansåg inte att min fiende var den rätta förvaltaren. Jag behövde en person som kunde förvalta min kropp.

Eftersom jag redan hade blandat in politiker så gick jag till rådhuset där jag bodde. Så pass modig var jag. Jag gick dit med en lapp på vilken jag hade skrivit: "jag behöver få byta förvaltare till någon som kan förvalta min kropp." Bytet av förvaltare gick ju ganska

enkelt, men jag bytte ner mig, till en förvaltare som inte ville mig väl. Jag var som glas till min själ medan den nye förvaltarens handlingar oftast var gjorda av sten. Han tog ingen hänsyn.

Han var riktigt hårdhänt med min livssituation och med min ekonomi. Jag ville flytta ifrån otryggheten men förvägrades en flytt. Jag behövde en telefon men fick inte ha någon eftersom jag hade ringt till för många på telefonlinjen. När jag försökte få en syl i vädret och ibland ville berätta hur mycket han verkligen sårade mig som person, då sa han att jag var spydig och provocerande.

Han snålade med varje slant jag hade. Jag fick gå utan dammsugare i över ett år och jag fick aldrig ge någon omtanke till mitt hem. Mitt hem var viktigt för mig - därför upplevde jag hans bemötande av mina behov som kränkande. Han försökte framställa sig som snäll genom att leka ängel med min sjukersättning men för det mesta så hade jag restriktioner.

Trots detta fortsatte jag min konditionsträning. Jag var utomhus, mer än hemma men varje utgång trampade på min känsla av trygghet och rädslan för att bli nerslagen åkte karusell i min nervbanor. Periodvis formades en sann skräck för att mördas inom mig, men som jag inte fick något utrymme att få visa. Varken polis eller förvaltare lyssnade på ett sätt som ingav en respektfull frihetskänsla av trygghet.

Jag ville flytta till en annan ort. Men när jag påtalade mina önskemål till min förvaltare sa han att jag inte hade råd. Det arbetssättet som han hade misshandlade min själ och min hjärna. Men tack vare dåtidens dagliga träning gav det mig mer ork att hantera min problem.

Jag fick dock ge upp min kamp om vilo-pulsen. Detta hände i samband med ett medicinbyte till en annan medicin. Medicineringen stimulerade mig till hunger, förändrade mitt ätbeteende och stängde av min inre drivkraft, klubbade ner mina känslor till att bli neutrala. Under två månader med den medicinen gav det mig tjugo kilos övervikt.

En psykiatrisk vistelse som ledde till behandlingshem

Tre år efter det senaste hotet sökte jag mig till psykiatrin och fick återigen bli inlagd på samma psykiavdelning där de tidigare hoten hade skett. Av olika skäl fick jag byta sjukhus och psykiatrisk avdelning.

Efter jul blev jag placerad på behandlingshem med hjälp av min högdragna och pådrivna förvaltare. Vid tidpunkten för placeringen hade jag inga missbruksproblem. Jag hade bytt spår igen med hjälp av min första förvaltare och kommit på andra tankar än att dricka alkohol. Sorgligt var att jag blev placerad på behandlingshem. I placeringens stund var jag visserligen ensam. Jag hade ingen kontakt med någon; varken med vänner eller med släkt. Vilket jag just då inte led av att jag inte hade. Jag hade lärt mig att tackla min ensamhet. Vid den tidpunkten hade jag BST och kontakt med öppenvården. Jag var på utvecklingens väg eftersom jag hade börjat leva ett hälsosammare liv - det vill säga före medicinbytet förstörde det.

Tyvärr fick jag komma till behandlingshemmet. Jag ansåg mest att jag hade behövt en ny bostad. Behandlingshemmet hade ett kärnhus och runt det fanns andra hus. Strukturen, upplägget av hus liknade de andra behandlingshemmen som jag bott på. Det var till kärnhuset man flyttade in som ny. Efteråt kunde man flytta ut till andra omkringliggande villor. Villorna hade olika storlek och villorna var individanpassade. Oftast så fanns det en villa för män medan det fanns en villa för kvinnor.

På dagtid så hade alla arbetsuppgifter att sköta. Under vissa dagar var det städning av gemensamma utrymmen, andra dagar skulle tillbringas i disken med behandlingshemmets kock och på sommaren var det gräsklippning. Många skötte sina arbetsuppgifter. Men jag struntade i dem fullständigt under alla de åren som jag var där. Jag var inte motiverad till någonting. Jag tyckte att det räckte med att jag hade lärt mig att sköta mitt hem själv under alla de här åren.

Jag ansåg att jag hade blivit fräntagen en vardag som jag hade kämpat för att uppnå. Jag hade kämpat med dagliga rutiner såsom tvätt, disk, städ, matlagning och kondition. Men ändå blev jag placerad på behandlingshem. Konstigt nog. Jag var placerad där under tvång, bland personer med pågående missbruk. Missbruket vilket jag sedan länge försökte hålla mig borta ifrån. Det var en tarvlig placering. Jag hade inga rättigheter att få flytta därifrån eftersom min förvaltare agerade på ett sätt som medförde att jag inte fick någon medbestämmanderätt. Sammanlagt fick jag vistas på behandlingshem i cirka fem år. Det gick mig på nerverna att få vistas där. Jag kände mig otrygg varje dag.

Under de här åren sedan jag flyttade från behandlingshemmet har jag fått byta förvaltare två gånger; först till en manlig förvaltare, därefter till en kvinnlig. Under samma tidsperiod har jag även fått respekteras i min vilja till att få sköta mig själv utan förvaltare, vilket skedde stegvis. Från förvaltare till godmanskap för att sedan stå helt själv igen. Det är nu jag har fått handskas med mina mindre behov och större drömmar. Jag har själv fått tänka kring min ekonomi. Jag har inte behövt att blanda in någon annan i mina angelägenheter mer.

Stödboendet som slutade lyckligt

Idag lever jag socialt i ett stödboende Facklan. Jag har förvarats här på detta stödboendet vårt senaste decennium. Jag bor i en vanlig trappuppgång , insprängt i ett kvarter bland vanliga hyreshus i en förort i Sverige. Facklan har sin verksamhet några trapphus bort i en annan trappuppgång. Där jobbar cirka femton eller sjutton boendestödjare, i gruppen ingår två nattpersonal. Under nattetid är det bara en personal som jobbar. Nattpersonalen delas på två tjänster, men under dagtid kan personalgruppen variera mellan fem och åtta boendestödjare/BST.

BST-personalen har ansvar över hela Facklans verksamhet och delar på telefonjouren. De har sina uppdrag hos klienter som bor på stödboendet men även hos klienter som bor utanför Facklan. Det som utmärker dem är att de jobbar i lag och har ett par-samarbete. De brukar vara ansvariga för att ha kontakt med oss boende, som då får tilldelas två kontaktpersoner, som består av någon från BST gruppen.

BST har också sina kollegor på träffpunkten Väderkvarnen, som finns till för oss som bor på Facklan (men även för personer som har sina hem utanför den verksamheten). Träffpunkten är till för psykiskt funktionshindrade personer.

På träffpunkten jobbar det två heltidsanställda personal oftast mellan halvnio och halvfem under dagtid. De, låt kalla dem för Pia och Pierre. På träffpunkten så använder de ett veckoschema. På måndagar brukar Pia ha sittgympa med oss besökare som kommer dit. Vi besökare brukar i regel kallas för brukare. På tisdagarna får vi brukare smaka hemmagjord mat som Pia har gjort. På onsdagarna brukar Pierre ha frågetävling eller bingo, som brukar vara populärt. På torsdagarna är det Pierres tur att laga mat och på eftermiddagen så är det sittgympa med Pia igen. Slutligen trillar fredagen in på schemat och då är det tid för promenad på förmiddagen och musik-quiz på eftermiddagen. Dagen brukar fördelas jämt

mellan Pia och Pierre.

Alltid när Pia och Pierre har slutat för dagen vid halvfem kommer en BST-personal och avlöser tills klockan arton, därefter är det stängning. Under helgerna jobbar det personal från BST och framhäver kulisserna på Väderkvarnen mellan tio och halvfem. Det är valfritt att komma till träffpunkten för alla brukare. Det finns inget tvång. Alla som kommer dit brukar ibland sitta och glo på tv, spela sällskapsspel eller vara med på aktiviteterna som finns tillgängliga.

Jag brukar sällan vara på träffpunkten och delta på aktiviteterna som de har där, men jag vet en del andra som gör det. Facklan och träffpunkten är inte mitt liv, men kanske en sak som hänger med som ett bihang i min vardag. Tillvaron här har dock varit avgörande för mitt liv. Att jag har fått vara en del av ett sammanhang och att jag har blivit en person som blir igenkänd av andra både av boende på Facklan, brukare och av ett stort personalgäng, det har gett mig ett liv. Även om sammanhanget kanske inte är det som jag egentligen vill tillhöra eller förknippas med så har det i alla fall hjälpt mig hundrafalt.

Jag brukar umgås med två kvinnor som bor i Facklans trappuppgång. De kallar jag för Hanna och Agneta. Oftast så sitter vi hemma hos mig. För det mesta så har vi bara suttit vid mitt matbord eller i mina soffor och snackat, druckit kaffe men aldrig alla tre tillsammans – den sociala kompetensen har jag inte övat upp än, att umgås flera på samma gång. När vi möts så har vi haft både ytliga och djupa diskussioner eller samtal. Jag och Agneta gillar mest att prata andligt medan jag och Hanna kan diskutera politik och historia. Men det finns många dagar som vi inte har sagt något vettigt. Ibland har vi bara fördrivit tid, suttit av tiden på varsin sittplats och utbytt informationer på detaljnivå om varandra...

Med Vänlig Hälsning

[Redacted signature block]

P.S Ville bara säga att allt detta inom psykiatrin mestadels har hänt i Småland. När jag skrev till er har jag mest varit intresserad av att upplysa alla regionfullmäktig i hela Sverige – inte bara till min egen region. I min egen region har de svarat och lyssnat på det politiska planet, så det är jag nöjd med! Men det bästa vore ju om du även kunde skicka min självbiografiska novell till regionfullmäktige, så att värden blir mer *jämlik över hela Sverige!*